

Bác sĩ Chống Thu Hoạch Nội tạng Cường Bức

Nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống tại Trung Quốc

Báo cáo đặc biệt của
DAFOH

Cover photo by CYY on Pixabay

Back photos from iStock and by JustCallMeAcar on vecteezy.com

Nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống tại Trung Quốc

10/12/2022

Cập nhật: 25/4/2023

Bác sĩ Chống Thu Hoạch Nội tạng Cưỡng Bức

Thông điệp từ Ngài Giám đốc điều hành

Là bác sĩ y khoa, chúng tôi xem trọng các nguyên tắc đạo đức chỉ dẫn chúng tôi về các vấn đề chưa được phơi bày. Miễn phí, tự nguyện và [được sự] đồng ý sau khi được giải thích đầy đủ và ‘không gây hại’ được cho là hai trụ cột đạo đức quan trọng nhất khi chúng ta cố gắng đạt được các phương pháp thực hành tốt nhất trong việc chăm sóc bệnh nhân.

Khi The Epoch Times lần đầu tiên đưa tin về hoạt động thu hoạch nội tạng của các học viên Pháp Luân Công còn sống trong các trại tạm giam ở Trung Quốc vào tháng 03/2006, cộng đồng y tế đã tỏ ra hoài nghi. Tội ác bị cáo buộc, việc sát hại các tù nhân lương tâm để ghép tạng nhằm kiếm lời, vượt quá những gì cộng đồng quốc tế có thể hiểu được – giống như sự hoài nghi của các quan chức trên khắp thế giới vào ngày 01/06/1942 khi Lữ đoàn Tự do ở Warsaw đã loan tin về việc sử dụng phòng hơi ngạt trong các trại tập trung của Đức Quốc xã. Nếu hành động đó quá trắng trợn để có thể khiến người ta tin được, và sự tàn bạo ghê tởm đến mức vượt quá khả năng thừa nhận tội ác của chúng ta, thì chúng ta sẽ cố tình nhắm mắt làm ngơ. Hơn nữa, khi một tội ác xảy ra với nhận thức và sự tham gia tích cực của rất nhiều chuyên gia y tế, như chúng ta đã chứng kiến trong Đệ nhị Thế chiến và hiện nay là với Trung Quốc, thì mức độ nghi ngờ về hành động bất hợp pháp còn lớn hơn nhiều. Nếu không thể nhìn thấy những gì ngay trước mắt, thì chúng ta sẵn sàng thỏa hiệp với tư duy phản biện và quan sát khách quan của chúng ta. Bằng chứng về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức của Trung Quốc là rõ ràng. Chúng ta chỉ cần mở rộng tầm mắt. Chỉ bằng cách đó chúng ta mới có thể thay đổi được diễn biến các sự kiện ở Trung Quốc.

Sau tháng 03/2006, các nhà điều tra độc lập đã thu thập dữ liệu và thông tin cung cấp bằng chứng về tội ác ghép tạng của Trung Quốc. Báo cáo của hai luật sư người Canada Kilgour/Matas hồi tháng 07/2006 đã xác lập tài liệu điều tra đáng tin cậy đầu tiên bằng cách trình bày các cuộc điện thoại được ghi âm với nhân viên tại các bệnh viện ở Trung Quốc. Sau đó, các báo cáo khác, trong đó có bản phân tích cập nhật của các ông Kilgour, Gutmann và Matas vào năm 2016, cùng nhiều bài báo trên các tạp san y khoa cũng đã được công bố.

Năm 2019, chúng tôi đã thu được một lượng thông tin quan trọng khi Tòa án độc lập điều tra Trung Quốc China Tribunal (China Tribunal), do Ngài Geoffrey Nice, Luật sư cố vấn của Nhà vua (KC), chủ trì, đã xem xét các bằng chứng sẵn có và kết luận: Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống đã xảy ra và tiếp tục xảy ra ở Trung Quốc, với mục tiêu chính là Pháp Luân Công, một môn thực hành tâm linh theo các nguyên lý truyền thống của Phật gia. Khi nói về bằng chứng, các ký giả và các nhà lập pháp thường yêu cầu 'bằng chứng cụ thể'. Điều gì sẽ được xem là bằng chứng cụ thể? Thủ phạm bị cáo buộc, Trung Quốc, có thể sẽ phản bác rằng đoạn video ghi lại cảnh liên quan trong một phòng phẫu thuật đã được dàn dựng hoặc "bác sĩ nhân chứng" là một diễn viên. Vì 'người hiến' nội tạng bị sát hại trong quá trình này, nên có rất ít cơ hội để nạn nhân làm nhân chứng.

Tiêu chuẩn đưa ra bằng chứng cụ thể về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức thường được đặt ra cao hơn một cách phi lý so với các vụ án hình sự. Khi nào bắt buộc phải cung cấp cho tòa án đoạn video ghi lại cảnh kẻ sát nhân

đang thực hiện hành vi phạm tội? Khi nào bắt buộc phải có nhân chứng? Hơn nữa, chúng ta thậm chí còn chưa ở giai đoạn xét xử mà chỉ đang chờ đợi các cuộc thanh tra độc lập, chính thức đã quá hạn từ lâu để điều tra các khiếu nại được đưa ra lần đầu tiên cách đây 16 năm. Tuy nhiên, bất chấp số lượng lớn các bằng chứng suy luận đã được thu thập trong những năm này, các nghị viên và ký giả vẫn thường áp đặt yêu cầu về bằng chứng cụ thể đối với những người đưa tin về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc. Xét rằng một chế độ toàn trị như Đảng Cộng sản Trung Quốc (ĐCSTQ) sẽ dùng mọi thủ đoạn để che đậy tội ác này, thì lượng thông tin và bằng chứng sẵn có là quá nhiều. Chúng ta phải tự hỏi: liệu chúng ta ở thế giới tự do có muốn tìm ra sự thật về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ những người còn sống ở Trung Quốc, hay chúng ta sợ sẽ tiết lộ thêm bằng chứng về sự thật phũ phàng này? Lập trường im lặng, thụ động và sự cố chấp không muốn đối mặt với sự thật tiết lộ điều gì về chúng ta?

Trước năm 1999, người ta biết rằng Trung Quốc thu hoạch nội tạng từ các tù nhân bị hành quyết. Các điều khoản dưới tên gọi Quy tắc Tạm thời Liên quan Đến Việc Sử dụng Thi thể Hoặc Nội tạng Từ Xác của Tội phạm Bị Hành Quyết đã được thông qua vào năm 1984. Nhưng việc thu hoạch nội tạng từ các tù nhân bị hành quyết, hay buôn bán nội tạng vì mục đích thương mại đều không thể so sánh được với việc khai thác và sát hại những tù nhân lương tâm đang còn sống và không bị kết án để lấy nội tạng của họ.

Khi xét đến số lượng ca ghép tạng hàng năm, cơ sở hạ tầng ghép tạng đang phát triển nhanh chóng, và bộ máy nhà nước cung cấp nội tạng

cấy ghép trong thời gian kỷ lục, không quá lời khi nói rằng nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc đã đạt đến mức độ công nghiệp. Cơ sở hạ tầng thu hoạch nội tạng cưỡng bức trên quy mô lớn, do nhà nước tổ chức của quốc gia này là duy nhất – chưa từng thấy ở bất kỳ quốc gia nào khác.

Không thể nói về nạn diệt chủng Holocaust mà không nhắc đến Đức Quốc xã và người Do Thái, cũng như không thể nói về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức mà không nhắc đến Trung Quốc cộng sản và các học viên Pháp Luân Công. Chúng tôi không có ý định phớt lờ Trung Quốc, nhưng không thể tránh khỏi việc nói về Trung Quốc khi vấn đề nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống do nhà nước tổ chức đang được nói đến.

Do đó, ý kiến cho rằng việc cho rằng tội phạm ghép tạng ở Trung Quốc là nhu cầu chính trị cần phải bị bác bỏ hoàn toàn, nếu không người ta sẽ tạo ra tiền lệ rằng bất kỳ hành vi vi phạm nhân quyền nào của một quốc gia đều được miễn trừ vì bản chất chính trị gây ngộ nhận của hành vi này. Theo nghĩa tương tự, khi bị thách thức, việc Trung Quốc khẳng định rằng cộng đồng quốc tế đang can thiệp vào ‘công việc nội bộ’ của chính quyền này phải bị bác bỏ hoàn toàn, vì hành vi tội phạm lên đến mức tội ác phản nhân loại hoặc hành vi diệt chủng này không thể được dung thứ trong một thế giới nhân ái và văn minh. Ngày nay, ai sẽ ký một tuyên bố rằng Holocaust là một ‘vấn đề nội bộ’ của Đức Quốc xã?

Nếu nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức có liên quan cụ thể đến Trung Quốc, thì nên đặt câu hỏi: Loại môi trường chính trị xã hội nào sẽ góp phần dẫn đến sự suy đồi như vậy? Trong một xã hội lành mạnh có sự kiểm soát và các đối

trọng, thì việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức sẽ không thể tồn tại chứ đừng nói đến việc phát triển lên quy mô công nghiệp.

Ngược lại, chính quyền Trung Quốc với tư cách là một chế độ độc tài, cộng sản kiểm soát và ép buộc dân chúng. Người dân được bảo phải tin vào điều gì, có thể làm điều gì và không thể làm điều gì. Trong một môi trường được coi là bình thường hóa như vậy, việc chính quyền này theo đuổi nạn thu mua nội tạng cưỡng bức lấy cớ là vì các ý định nhân ái là điều không thể tránh khỏi. Ví dụ, các quan chức Trung Quốc biện minh cho việc sử dụng nội tạng của các tử tù với tuyên bố rằng những tù nhân này muốn chuộc lỗi bằng cách hiến nội tạng và trợ giúp cho đất nước của họ. Sự thao túng tâm lý này được xem là ‘bình thường,’ nhưng đã bị Hiệp hội Y tế Thế giới bác bỏ.

Tháng 01/2017, tờ Financial Times dẫn lời Chủ tịch Tòa án Tối cao Trung Quốc nói rằng ĐCSTQ đứng trên luật pháp Trung Quốc. Nói cách khác, ĐCSTQ có thể tuyên bố rằng thu hoạch nội tạng cưỡng bức là một thủ tục có thể chấp nhận được, bất kể hiến pháp quốc gia đã ghi những gì. Cộng đồng toàn cầu đã và đang tiếp tục thiếu sự chuẩn bị để đối mặt với hành vi phủ nhận trắng trợn như vậy đối với các tiêu chuẩn đạo đức quốc tế.

Tương tự, cộng đồng toàn cầu cũng thiếu sự chuẩn bị để ứng phó với sự gia tăng nhanh chóng của các nhà ngoại giao ‘chiến lang’ Trung Quốc, những người đã gây áp lực không chỉ đối với các chính phủ ngoại quốc mà còn đối với các trường đại học và bệnh viện ở phương Tây.

Ngành kinh doanh ghép tạng của Trung Quốc

bắt đầu phát triển sau năm 1999, năm mà Chủ tịch ĐCSTQ Giang Trạch Dân đưa ra lệnh cấm bất hợp pháp và vô căn cứ đối với môn tu luyện tinh thần Pháp Luân Công. Hơn 70 triệu người bị tẩy chay chỉ trong một ngày, tức là hơn 70 triệu người Trung Quốc bị đối xử vô nhân đạo và trở thành đối tượng tiềm năng của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Dưới sự cai trị của ĐCSTQ, một lệnh cấm xã hội chính là tập quyền của chính quyền đối với cuộc sống của một cá nhân. Ông Giang yêu cầu: “tiêu diệt [các học viên Pháp Luân Công] về mặt thể xác.” Tra tấn trong các trại tạm giam và trại lao động, mà trong nhiều trường hợp đã dẫn đến tử vong, chỉ có thể xảy ra vì các học viên bị xem là hạ nhân và vô giá trị, bị tước bỏ mọi quyền cơ bản. Được biết đến với sức khỏe tốt, nội tạng quan trọng của các học viên Pháp Luân Công đã trở thành hàng hóa, và nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức đã góp phần là ‘giải pháp cuối cùng’ của ĐCSTQ chống lại Pháp Luân Công nhằm xóa sổ môn tu luyện và những người theo học môn này.

Cuộc bức hại Pháp Luân Công được mô tả là một cuộc diệt chủng ‘lạnh’, một cuộc tấn công kéo dài, chậm rãi, được che giấu nhằm mục đích tiêu diệt các học viên và chính môn tu luyện này. Khi Trung Quốc công bố chương trình hiến tạng công vào năm 2013, nhiều người trong lĩnh vực y tế cảm thấy nhẹ nhõm vì Trung Quốc bày tỏ mong muốn tuân thủ các tiêu chuẩn của phương Tây. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Ngược lại, người ta đã chứng minh rằng Trung Quốc đã bịa đặt số lượng ca hiến tạng và nguồn cung cấp nội tạng. Trước đây chúng tôi đã mô tả cơ chế này là Giao thức Lừa dối.

Việc ĐCSTQ theo đuổi quyền kiểm soát tuyệt đối bằng cách ép buộc công dân của mình –

như trường hợp cưỡng bức thu hoạch nội tạng từ người còn sống — được thực hiện phần lớn thông qua sự lừa dối, đối với cả trong nước và quốc tế, và là một thành phần thiết yếu trong việc thúc đẩy các hành động của chính quyền Trung Quốc. Trong khi những tội ác ghê tởm phản nhân loại được thực hiện thì cộng đồng toàn cầu vẫn bị cung cấp thông tin sai lệch và bị lừa dối để ngăn chặn việc phát hiện. Cách thức tương tự được tìm thấy trong hành vi trộm cắp công nghệ thông tin của Trung Quốc, chương trình tuyển dụng Ngàn Nhân Tài, hoạt động gián điệp kinh doanh và Sáng kiến Vành đai và Con đường. Nói tóm lại, động cơ và phương pháp thu hoạch nội tạng cưỡng bức có thể được nhân rộng ở nhiều lĩnh vực khác trong xã hội. Điều này liên quan đến tất cả chúng ta.

Chủ đề thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống ở quy mô công nghiệp, cùng với mục tiêu được tuyên bố là xóa sổ nhóm nạn nhân chính, là chưa từng có trong lịch sử. Bởi vì ngành y tế có liên quan đến các hoạt động ghép tạng phi đạo đức và tội phạm này nên nhiệm vụ của mỗi y bác sĩ là thể hiện dũng khí, theo đuổi sự thật và thể hiện lòng trắc ẩn trong lời thề Hippocrates để giúp chấm dứt tội ác y tế này.

Bác sĩ Tiến sĩ Torsten Trey
Giám đốc DAFOH

Tóm lược báo cáo

Các Bác Sĩ Chống Thu Hoạch Nội Tạng Cưỡng Bức (DAFOH), một tổ chức bất vụ lợi do các bác sĩ y khoa thành lập vào năm 2006, cung cấp cho cộng đồng y tế và công chúng nói chung với những thông tin khách quan về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống.

Được định nghĩa là hành vi cưỡng bức lấy nội tạng từ người còn sống mà không có sự đồng ý và sát hại ‘người hiến tạng’ trong quá trình này, hành vi thu hoạch nội tạng cưỡng bức không chỉ phi đạo đức mà còn có bản chất tội phạm.

Hành vi này chỉ được quan sát, và chỉ có thể thực hiện được trong một môi trường độc tài, nơi không có luật pháp và truy tố tội phạm hợp pháp. Khía cạnh này đã làm nảy sinh hiện tượng về một hành vi được che giấu “do nhà nước tổ chức” hoặc “được nhà nước bảo trợ”, theo đó nhà nước chịu trách nhiệm nhưng phủ nhận sự tồn tại của nó.

Điều này có thể giải thích tại sao trong 16 năm qua, chúng tôi phát hiện rằng việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống ở quy

mô công nghiệp chỉ được báo cáo xảy ra ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.

Một phân tích dữ liệu bao gồm số lượng ca ghép tạng hàng năm, nguồn cung cấp nội tạng, số lượng nội tạng hiến tặng, thời gian chờ đợi, hoàn cảnh xã hội và lời khai của nhân chứng đã góp phần đưa ra những quan sát sau:

- Có sự khác biệt giữa số lượng ca ghép tạng và nguồn cung cấp nội tạng ở Trung Quốc, với mô thức rõ ràng là số lượng ca ghép tạng vượt xa nguồn cung cấp nội tạng thực tế;
- Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống đã và đang xảy ra mà không hề suy giảm ở Trung Quốc;
Nạn nhân chính của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức là các tù nhân lương tâm, bao gồm một số lượng lớn các học viên Pháp Luân Công bị bức hại, bị giam giữ, bị tẩy chay và bị đối xử vô nhân đạo;

Thu hoạch nội tạng cưỡng bức là một phương pháp được ĐCSTQ khai triển để xóa sổ Pháp Luân Công, phong trào tâm linh lớn nhất ở Trung Quốc.

Trong phân tích của chúng tôi, chúng tôi thấy rằng có nhiều lợi ích đa dạng và phức tạp đằng sau việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức. Trong khi các ưu đãi về tài chính dành cho bác sĩ y khoa và những người thụ hưởng khác tạo ra một cơ chế tự vận hành nhằm bảo đảm hoạt động tội phạm này tiếp tục diễn ra, thì chính phủ Trung Quốc lại tiến hành một chiến dịch bức hại và tiêu diệt tàn bạo kéo dài 20 năm đối với các nạn nhân chính. Chế độ này sử dụng thu hoạch nội tạng cưỡng bức như một giải pháp cuối cùng để tiêu diệt Pháp Luân Công, giao việc hành quyết cho phòng phẫu thuật. Trong bối cảnh này, việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức trở thành một công cụ để theo đuổi tội ác diệt chủng lạnh, bí mật và ngấm ngấm diễn ra trong nhiều thập niên.

Việc hiểu rõ về thu hoạch nội tạng cưỡng bức là cách tốt nhất để bịt miệng các nạn nhân và tiêu diệt hoạt động tôn giáo của họ không chỉ phản ánh sự tôn trọng đối với nhóm nạn nhân, mà còn rất quan trọng trong việc xác định các giải pháp nhằm chấm dứt hành vi lạm dụng này.

Mục lục

Thông điệp từ Ngài Giám đốc điều hành	1
Tóm lược báo cáo	5
1. Ưu tiên hàng đầu là: Hãy hành động	9
2 . Nguồn gốc cáo buộc về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức	13
3 . Bằng chứng	15
Số lượng ca ghép tạng hàng năm của Trung Quốc	
Sự đa dạng các loại tạng cấy ghép	
Sự khác biệt giữa số ca ghép tạng và cung cấp nội tạng trước năm 2013	
Sự khác biệt giữa số ca ghép tạng và cung cấp nội tạng sau năm 2013	
Hoạt động thu hoạch nội tạng từ các tù nhân của Trung Quốc	
Giao thức Lừa dối	
Tách khỏi Giao thức Lừa dối	

4 . Nhân chứng	33
Lời khai của một bác sĩ Trung Quốc — Một cái nhìn hiếm hoi về nạn thu hoạch nội tạng sau khi bị hành quyết	
Annie — Người tố cáo từ tháng 03/2006	
Lời kể từ các thành viên gia đình của nạn nhân bị thu hoạch nội tạng cưỡng bức	
Lời kể của các nạn nhân Pháp Luân Công đã được kiểm tra y tế khi bị cầm tù	
Giai thoại và Chứng cứ	
5 . Tòa án độc lập điều tra về Thu hoạch Nội Tạng Cưỡng bức tại Trung Quốc	53
6 . Diệt chủng lạnh	56
7 . Thảo luận và phân tích	61
8 . Kết luận	65
9 . Các báo cáo công khai đáng chú ý và các ấn phẩm học thuật	68
Tuyên bố công khai đáng chú ý	
Ấn phẩm học thuật	

1. Ưu tiên hàng đầu là: Hãy hành động

Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống đã xảy ra và tiếp tục xảy ra ở Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa như báo cáo này sẽ hiển thị. Tội ác chưa từng có này, việc sát hại trên quy mô lớn và được nhà nước hậu thuẫn, đối với các tù nhân lương tâm dễ bị tổn thương do một chế độ toàn trị thực hiện, không chỉ là tội ác phản nhân loại, mà còn là một mối đe dọa đối với nhân loại. Chính quyền Trung Quốc đã vũ khí hóa việc [lấy tạng] cấy ghép để tiêu diệt các học viên Pháp Luân Công. Điều này sẽ gây ra một phản ứng lớn từ các chuyên gia y tế nhằm giữ gìn và thực hiện lời thề y tế của họ.

Các nạn nhân chính của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc là các học viên Pháp Luân Công, bị bức hại từ năm 1999. Nhân loại cũng là nạn nhân của tội ác tàn bạo khủng khiếp này: Cộng đồng quốc tế đã không thực hiện các bước cần thiết để chấm dứt tội ác phản nhân loại này, cho phép chính quyền Trung Quốc phạm tội sát nhân hàng loạt thông qua việc mua bán nội tạng trong hơn hai thập niên. Điều này có tác động gì đến đạo đức, xã hội dân sự và nền văn minh của chúng ta?

Chính quyền Trung Quốc đã vũ khí hóa việc [lấy tạng] cấy ghép để tiêu diệt các học viên Pháp Luân Công.

Bằng cách giữ im lặng về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức, các nhà lãnh đạo thế giới và các quan chức ở những vị trí có ảnh hưởng lớn đã gửi tín hiệu tới chính quyền

1. Ưu tiên hàng đầu là: Hãy hành động

Trung Quốc rằng việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức và mục đích xóa sổ toàn bộ hoặc một phần Pháp Luân Công có thể tiến hành mà không gây ra hậu quả. Những người chọn cách im lặng đã khuyến khích ĐCSTQ tiếp tục sát hại công dân của mình. Sự thất bại của cộng đồng quốc tế trong việc ứng phó với tội ác ghép tạng của Trung Quốc đã tạo điều kiện cho Trung Quốc thực hiện các tội ác tương tự đối với những người theo đạo Cơ Đốc Giáo, người Tây Tạng, người Duy Ngô Nhĩ và các nhóm Hồi giáo khác. Hơn nữa, sự vô trách nhiệm mang tính toàn cầu đối với tội ác ghép tạng của Trung Quốc đã cho phép chính phủ Trung Quốc thực hiện hành vi y tế sai trái khủng khiếp khiến hàng triệu người thiệt mạng vì COVID và gây thiệt hại nghiêm trọng cho các nền kinh tế trên thế giới.

Thu hoạch nội tạng cưỡng bức không chỉ là buôn bán cơ thể người; nó cũng là một sự ô nhục không thể chấp nhận được đối với các chuyên gia y tế, vốn là những thủ phạm ở Trung Quốc và là những người quan sát đồng lõa, thụ động bên ngoài Trung Quốc.

Thu hoạch nội tạng cưỡng bức là một giải pháp cuối cùng trong nghị trình của Trung Quốc nhằm xóa sổ môn tu luyện Pháp Luân Công, cụ thể là bằng cách sát hại các học viên của môn tu luyện này. Đó là một nỗ lực bất chính nhằm lôi kéo du khách ghép tạng vào vai đồng phạm và nhằm mục đích hủy hoại và phá bỏ một hệ thống đạo đức, có nguyên tắc đã đặt ra các tiêu chuẩn quốc tế về thực hành y tế tốt trong nhiều thập niên.

Khi đối mặt với tội ác phản nhân loại này—tội ác xem thường sự tồn tại và sự thiêng liêng của sự sống con người—người ta không thể tiếp tục thụ động.

Mục đích của báo cáo này là cung cấp thông tin và truyền cảm hứng cho những người muốn từ bỏ vai trò là người ngoài cuộc và trở thành những người tham gia tích cực vào việc cứu sống và vinh danh phẩm giá con người.

Mỗi ngày có hàng chục người bị sát hại để lấy nội tạng. Mỗi ngày, chúng ta có thể cứu một mạng sống bằng cách nâng cao nhận thức và ngăn cản thủ phạm thực hiện tội ác ghép tạng. Mỗi ngày đều có giá trị.

Bằng cách giữ im lặng về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức, các nhà lãnh đạo thế giới và các quan chức ở những vị trí có ảnh hưởng lớn đã gửi tín hiệu tới chính quyền Trung Quốc rằng việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức và mục đích xóa sổ toàn bộ hoặc một phần Pháp Luân Công có thể tiến hành mà không gây ra hậu quả.

Hãy hành động. Hôm nay. Dưới đây là danh sách ngăn các hành động được đề nghị:

1. Hãy yêu cầu nhà lập pháp của quý vị đưa ra luật nhằm thúc ép chính quyền Trung Quốc chấm dứt việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức đối với nhóm nạn nhân chính là các học viên Pháp Luân Công.

2. Tách lĩnh vực ghép tạng quốc gia của quý vị khỏi thị trường ghép tạng của

Trung Quốc về mọi mặt. Sau 20 năm ngành ghép tạng phương Tây tiếp tục hợp tác với Trung Quốc, chúng tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng hợp tác với Trung Quốc đã không thành công trong việc chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức phi đạo đức này.

3. Đánh bại nghị trình của chính quyền

Trung Quốc nhằm bịt miệng Pháp Luân Công. ĐCSTQ đã đầu tư rất nhiều tài lực để ngăn chặn công chúng trong nước lẫn quốc tế tìm hiểu về môn tu luyện ôn hòa theo các nguyên lý chân, thiện, nhân của Pháp Luân Công. Bằng cách lên tiếng cho Pháp Luân Công và ủng hộ quyền thực hành đức tin của các học viên, quý vị đã đánh bại ý định của ĐCSTQ nhằm bịt miệng nhóm tâm linh này và từ đó loại bỏ động cơ của ĐCSTQ nhằm thực hiện hành vi sát nhân hàng loạt thông qua việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

4. Chia sẻ thông tin về hoạt động

ghép tạng bất hợp pháp của Trung Quốc trên mạng xã hội của quý vị. Cung cấp thông tin cho người dân và ngăn chặn sự thông đồng là bước đầu tiên nhằm chấm dứt tội ác của Trung Quốc.

5. Hãy ký Tuyên ngôn Quốc tế về

Chống và Ngăn chặn Thu hoạch Nội tạng Cưỡng bức để bày tỏ sự ủng hộ của quý vị. Bằng cách kết hợp tiếng nói của chúng ta, lời kêu gọi của chúng ta nhằm ngăn chặn nạn lạm dụng ghép tạng và tội ác phản nhân loại sẽ được lắng nghe.

Báo cáo sau đây sẽ trình bày chi tiết về vấn đề thu hoạch nội tạng cưỡng bức và các yếu tố dẫn đến đề nghị cho từng đề mục hành động trên. Mỗi hành động này đều quan trọng và chúng có thể phản ánh mong muốn của quý vị được sống trong một thế giới có đạo đức hơn.

Hãy ký Tuyên ngôn Quốc tế về Chống và Ngăn chặn Thu hoạch Nội tạng Cưỡng bức để bày tỏ sự ủng hộ của quý vị

2. Origin of the Allegation of Forced Organ Harvesting

2. Nguồn gốc của cáo buộc cưỡng bức thu hoạch nội tạng

Cáo buộc về việc thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công còn sống trong các trại giam ở Trung Quốc được The Epoch Times đưa tin lần đầu tiên vào tháng 03/2006.

Trong cùng tháng đó, một ký giả Trung Quốc có bút danh Peter đã đưa tin rằng tại thành phố Tô Gia Đồn, Trung Quốc, nội tạng của các học viên Pháp Luân Công đã bị thu hoạch và sử dụng cho mục đích ghép tạng.

Ngay sau đó, một người phụ nữ có bí danh Annie tiết lộ rằng chồng cũ của cô, một bác sĩ phẫu thuật tại bệnh viện Tô Gia Đồn, đã thú nhận với cô rằng ông ta đã mổ lấy giác mạc của 2.000 học viên Pháp Luân Công.

Nguồn thứ ba, một bác sĩ quân y kỳ cựu ẩn danh, đã viết một bức thư cho The Epoch Times, trong đó ông cung cấp thêm thông tin chi tiết về công tác hậu cần đằng sau hoạt động này.

Hai nhà điều tra người Canada, ông David Kilgour (Trái) và ông David Matas (Phải), tại một cuộc họp báo vào tháng 07/2006.

Bệnh viện ở phía đông bắc Trung Quốc, được hai người tố cáo đề cập, là nơi diễn ra hoạt động thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công vào đầu những năm 2000. (Ảnh: minghui.org)

Ông tuyên bố rằng có 36 trại tạm giam theo kiểu trại tập trung và chỉ riêng một trong số đó đã giam giữ 14.000 học viên Pháp Luân Công. Ông nói thêm rằng văn bản đồng ý sử dụng cho việc ghép tạng là giả mạo, thường có cùng chữ viết và ông đã nhìn thấy khoảng 60.000 văn bản giả mạo như vậy.

Tháng 05/2006, Phó Chủ tịch Nghị viện Châu Âu, ông Edward McMillan-Scott, tới Trung Quốc để gặp hai công dân Trung Quốc. Họ nói với ông rằng họ đã nhìn thấy thi thể của một người bạn là học viên Pháp Luân Công và thi thể có nhiều lỗ hổng nơi có thể chứa nội tạng, cho thấy nội tạng đã bị lấy đi.

Tháng 07/2006, hai nhà điều tra người Canada, ông David Kilgour và ông David Matas, đã công bố một báo cáo điều tra trong đó có bản ghi âm các cuộc điện thoại mà các nhà điều tra đã nói chuyện với các bác sĩ tại

icác bệnh viện Trung Quốc. Trong hơn chục trường hợp, các bác sĩ tại các bệnh viện Trung Quốc thừa nhận rằng họ sử dụng nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công vì là ‘nội tạng tươi sống’.

Tháng 07/2006, Giám đốc điều hành DAFOH, Tiến sĩ, bác sĩ Torsten Trey, đã tham dự Đại hội ghép tạng Thế giới tại Boston, Hoa Kỳ. Cuộc trò chuyện của ông với các bác sĩ Trung Quốc tiết lộ rằng Bệnh viện Thiên Tân đã tiến hành khoảng 2,000 ca ghép gan vào năm 2005.

Vào thời điểm đó, Trung Quốc chưa có hệ thống hiến tạng công có thể giải thích được nguồn gốc của nội tạng hiến tặng. Khi được hỏi về nguồn gốc của các cơ quan cấy ghép, một bác sĩ Trung Quốc khác trả lời rằng chúng được lấy từ các học viên Pháp Luân Công.

Đọc “Thu hoạch đẫm máu,” một báo cáo điều tra của Matas và Kilgour

Điều đáng chú ý là trong 5 tháng sau khi tin tức này được đưa ra vào tháng 03/2006, những người công khai cáo buộc nội tạng được thu hoạch từ các học viên Pháp Luân Công lại không phải là học viên của môn thực hành tâm linh này. Do không có xung đột lợi ích, nên cáo buộc nói rằng các học viên Pháp Luân Công là đối tượng đặc biệt bị thu hoạch nội tạng cưỡng bức có độ tin cậy cao.

3. Bằng chứng

Sau khi đưa ra lời cáo buộc, việc yêu cầu bằng chứng để chứng thực cho cáo buộc này là một phản hồi chính đáng. Tuy nhiên, những kỳ vọng về việc cần có bằng chứng điều tra có thể không thực tế. Liệu có hợp lý không khi cho rằng chế độ Đức Quốc xã sẽ cho phép các cuộc thanh tra độc lập, đột xuất tại các trại tập trung và phòng hơi ngạt?

Liệu có hợp lý không khi phủ nhận khả năng có trại tập trung và phòng hơi ngạt bởi vì không ai được phép kiểm tra chúng?

Sẽ rất hữu ích nếu có một sự hiểu biết chung về ý nghĩa của bằng chứng. Viện Thông tin Pháp lý tại Trường Luật Cornell định nghĩa bằng chứng là một “vật phẩm hoặc thông tin được đưa ra để chứng minh cho sự tồn tại của một sự thật ít nhiều có thể xảy ra. Bằng chứng có thể ở dạng lời khai, tài liệu, ảnh, video, ghi âm giọng nói, xét nghiệm DNA, hoặc các vật hữu hình khác.”

Bằng chứng chứng minh một sự thật ít nhiều có khả năng xảy ra, nhưng điều ngược lại – việc thiếu đi một phần bằng chứng – không có nghĩa là sự thật không tồn tại. Đây là một sai lầm đã được áp dụng rộng rãi, vì việc không có nhân chứng chứng kiến hoạt động thu hoạch nội tạng cưỡng bức và việc không có ảnh hoặc video từ các phòng phẫu thuật nơi xảy ra nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức thường được sử dụng để bác bỏ các cáo buộc này.

Bằng chứng không mai một theo thời gian, vì thông tin được tìm thấy trước đó vẫn có thể có giá trị nhiều năm sau đó. Những mẫu thông tin nhỏ cũng không kém phần liên quan, mặc dù các bằng chứng có thể khác nhau về mức độ quan trọng.

Điều quan trọng cần ghi nhớ là rất khó thu thập thông tin nhạy cảm ở một quốc gia toàn trị như Trung Quốc. Một loạt bằng chứng được thu thập trong một thời gian dài có thể giúp giải quyết khó khăn này. Bằng chứng được đưa ra trong báo cáo này sẽ chứng minh rằng nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công đã xảy ra ở Trung Quốc và vẫn tiếp tục diễn ra mà không có dấu hiệu giảm đi.

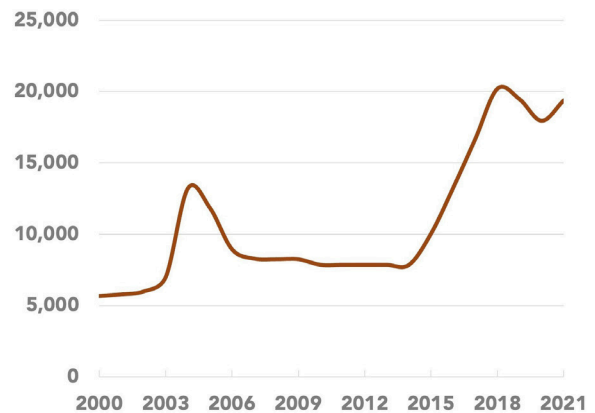
Số lượng ca ghép tạng hàng năm của Trung Quốc

INếu cáo buộc cho rằng nội tạng được thu mua một cách phi đạo đức mà không có sự đồng ý, và việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức xảy ra trên một quy mô lớn, thì việc kỳ vọng rằng nguồn cung cấp nội tạng bổ sung sẽ được phản ánh qua số lượng ca ghép tạng hàng năm của Trung Quốc là điều hợp lý.

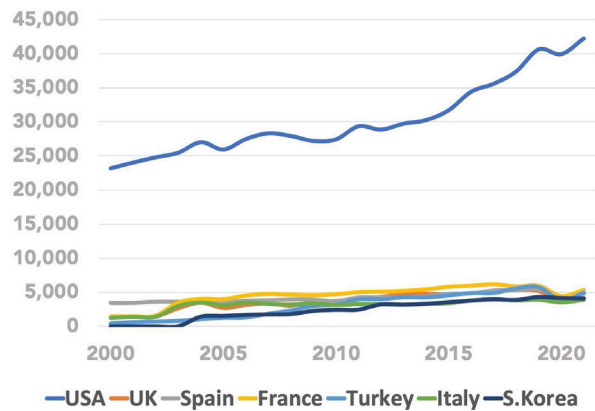
Để kiểm tra giả thuyết này, chúng tôi đã kiểm tra số lượng ca ghép tạng hàng năm của Trung Quốc từ năm 2000-2021 (Biểu đồ 1), được liệt kê trên [dự liệu] Quan sát Toàn cầu về Hiến tạng và Ghép tạng (GODT). Khi vẽ đồ thị, diễn biến của số ca ghép tạng chính thức hàng năm có thể được mô tả dưới dạng mô hình ‘núi và thung lũng’.

Sự gia tăng nhanh chóng khiến người ta đặt ra câu hỏi nguồn cung cấp nội tạng đột ngột đến từ đâu, trong khi tình trạng ổn định kéo dài 10 năm từ năm 2006 đến năm 2015 đặt ra câu hỏi tại sao sự gia tăng nội tạng theo cấp số nhân trong năm 2004 không tiếp tục diễn ra, mà thay vào đó lại bị chững lại.

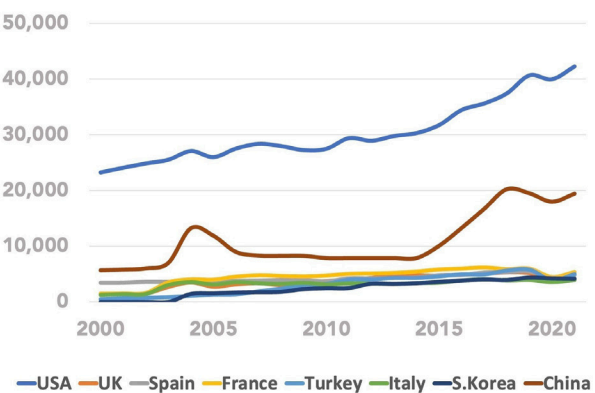
Giả thuyết của chúng tôi rằng nguồn cung cấp nội tạng bổ sung cũng sẽ được phản ánh qua sự gia tăng số lượng ca ghép tạng có thể đúng trong khoảng thời gian từ năm 2003

Biểu đồ 1—Số ca ghép tạng hàng năm (Trung Quốc)

Biểu đồ 2—Số ca ghép tạng hàng năm (các quốc gia khác)

Biểu đồ 3—Số ca ghép tạng hàng năm

đến năm 2006, nhưng việc số ca ghép tạng không tăng trưởng trong khoảng thời gian từ năm 2006 đến năm 2015 không ủng hộ giả thuyết đó.

Sau năm 2016, số ca ghép tạng lại tăng mạnh. Do thiếu sự minh bạch nên không thể xác thực liệu số ca ghép tạng chính thức hàng năm từ Trung Quốc là chính xác hay bị thao túng. Nếu dữ liệu bị thao túng, thì số lượng nội tạng được báo cáo có thể không chính xác và thậm chí có thể tiết lộ sự thao túng thông tin.

GODT cũng thu thập số lượng ca ghép tạng từ các quốc gia khác và chúng tôi so sánh dữ liệu này với số liệu từ Trung Quốc. Biểu đồ 2 cho thấy số lượng ca ghép tạng hàng năm từ Hoa Kỳ, Vương quốc Anh, Tây Ban Nha, Pháp, Thổ Nhĩ Kỳ, Ý, và Nam Hàn.

Khi vẽ đồ thị, diễn biến số lượng ca ghép tạng hàng năm ở các quốc gia này có thể được mô tả là mô hình “tăng dần, ổn định.”

Trong Biểu đồ 3, chúng tôi kết hợp số lượng ca ghép tạng hàng năm của mỗi quốc gia trong số tám quốc gia.

Số ca ghép tạng chính thức hàng năm từ Trung Quốc diễn ra trái ngược hoàn toàn với các quốc gia khác trong suốt thời gian 20 năm. Sự gia tăng đột ngột sau một thập niên bế tắc tương phản với sự gia tăng ổn định ở các quốc gia khác, nơi việc ghép tạng dựa trên các chương trình hiến tạng nhân đạo.

Trong khi số ca ghép tạng hàng năm ở Trung Quốc tăng theo cấp số nhân khoảng 250% từ năm 2000 đến năm 2004 thì mức tăng trung bình của số ca ghép tạng ở các quốc gia khác trong cùng khoảng thời gian là khoảng 10-15%.

Vào thời điểm đó, Trung Quốc chưa có chương trình hiến tạng cộng đồng.

Sự phong phú của các loại nội tạng

Việc số lượng ca ghép tạng hàng năm gia tăng cho thấy số lượng các cơ quan nội tạng có sẵn để ghép tạng là rất lớn. Sự phong phú của các cơ quan cấy ghép sẵn có có thể được chứng minh theo hai cách: theo chiều dọc, tức là số lượng lớn các cơ quan nội tạng

For more details, please visit the following websites:

Trung tâm
Nghiên cứu
Thu hoạch
nội tạng của
Trung Quốc

Khảo sát Hệ
thống Cấy ghép
Nội tạng của
Trung Quốc

Thu hoạch
Đảm máu/Đại
Thăm Sát:
Bản cập nhật,
2016

Bệnh Viện
được xây
dựng để
Sát nhân

tại một thời điểm nhất định, hoặc theo chiều ngang, là thời gian chờ đợi nội tạng ngắn trong một khoảng thời gian.

Ngày 28/04/2006, Bệnh viện Nhân dân tỉnh Hồ Nam đã quảng cáo *trên tờ Hunan*

Xiaoxiang Morning Herald, tờ Changsha Evening Post, và đài truyền hình Kinh tế Hồ Nam rằng họ sẽ tặng miễn phí 20 ca ghép gan hoặc thận.

Với thời gian bảo quản nội tạng sau khi được lấy ra khỏi cơ thể từ 24-48 giờ, mẫu quảng cáo này cho thấy số lượng nội tạng sẵn có tăng một cách đột biến.

Quảng cáo nội tạng cấy ghép một cách bất thường thông qua các phương tiện truyền thông đại chúng cũng cho thấy rằng không có hệ thống phân bổ nội tạng cộng đồng nào được áp dụng.

Năm 2004, Bệnh viện Trung ương số 1 Thiên Tân đã thực hiện 44 ca ghép gan trong một tuần và 24 ca ghép gan và thận chỉ trong một ngày.

Khía cạnh quan trọng của phát hiện này không phải là khả năng của bệnh viện có thể tiến hành nhiều ca ghép tạng như vậy mà thực tế là số lượng nội tạng này đã có sẵn trong một khoảng thời gian ngắn.

Từ năm 1999 đến năm 2000, số ca ghép gan đã tăng gấp 10 lần và sau đó tăng gấp ba vào năm 2005.

Nhiều cuộc điều tra khác nhau đã ghi nhận rằng nội tạng có sẵn ở Trung Quốc với số lượng lớn và cơ sở hạ tầng ghép tạng, một

dấu hiệu cho thấy niềm tin vào sự sẵn có bền vững của nội tạng cấy ghép, cũng tăng theo cấp số nhân.

Trước năm 1999, có khoảng 150 bệnh viện cung cấp dịch vụ ghép tạng, nhưng chỉ trong 7 năm, con số này đã tăng lên 600 trung tâm ghép tạng.

Sự sẵn có của các cơ quan nội tạng với số lượng lớn là nổi bật. Rõ ràng hơn nữa chính là thời gian chờ đợi để ghép tạng.

Đọc bài viết về thời gian chờ đợi ngắn đáng ngờ đối với bệnh nhân COVID được ghép phổi

Năm 2008, một bệnh nhân ghép tạng của bác sĩ Jacob Lavee, Giám đốc Đơn vị Ghép tim và Phó Giám đốc Khoa Phẫu thuật Tim tại Trung tâm Tim Leviev thuộc Trung tâm Y tế Sheba ở Israel, thông báo rằng ông đã được lên lịch ghép tim tại Trung Quốc vào một ngày cụ thể với thông báo trước 14 ngày. Ông ấy đã được ghép tim đúng vào ngày đã định.

Cựu Thứ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc, Tiến sĩ Hoàng Khiết Phu (Huang Jiefu) đã dự định tiến hành một ca ghép gan vào năm 2005 và đặt mua 2 lá gan hiến tặng phù hợp để dự phòng, và ông sẽ nhận được gan trong vòng 24 giờ.

Năm 2016, một công dân Canada đã được ghép tạng ở Trung Quốc trong vòng ba ngày. Một số ca ghép phổi cho bệnh nhân COVID đã được thực hiện ở Trung Quốc vào tháng 03/2020. Thời gian chờ đợi phổi của người hiến tạng dao động từ một ngày đến vài ngày. Vào mùa thu năm 2017, mạng truyền hình Nam Hàn Chosun đã quay phim bên trong bệnh viện Thiên Tân bằng camera được giấu kín. Nhóm nghiên cứu đóng vai một người họ hàng cần được ghép thận. Một y tá nói với họ trên video rằng thời gian chờ đợi thông thường để có được nội tạng phù hợp là 14 ngày, nhưng nếu họ trả thêm cho bệnh viện 10.000 USD, thì người ta có thể tìm được một quả thận hiến tạng phù hợp trong vòng hai ngày.

Một điều dưỡng ở Trung Quốc tiết lộ rằng thời gian chờ ghép tạng có thể chỉ mất hai ngày nếu bệnh nhân trả thêm tiền

Sự khác biệt giữa lượng ca ghép tạng và số lượng tạng cung cấp trước năm 2013

Trung Quốc không có chương trình hiến tạng cộng đồng trước năm 2013 khi nước này khai triển Hệ thống Đáp ứng Cây ghép Nội tạng Trung Quốc (COTRS), một hệ thống phân bổ nội tạng được điện toán hóa, mà các nhà phê bình mô tả là một quy trình tẩy trắng để làm xóa nhòa khả năng truy xuất nguồn gốc của các tạng hiến tặng. Trung Quốc cũng bắt đầu chương trình hiến tạng cộng đồng cùng thời điểm này.

Năm 2009, Giáo sư Chen Zhonghua từ Bệnh viện Tongji, Trung Quốc, đã mô tả tình hình hiến tạng tự nguyện ở Trung Quốc. Ông tuyên bố rằng “chỉ có khoảng 130 người ở đại lục ghi danh hiến tạng kể từ năm 2003.” Con số này sẽ không đủ để giải thích số lượng ca ghép tạng hàng năm mà Trung Quốc báo cáo.

Các nước châu Á nổi tiếng là miễn cưỡng hiến tạng vì có liên quan đến niềm tin rằng thi thể phải còn nguyên vẹn và không bị cắt xẻ vào thời điểm qua đời. Niềm tin truyền thống này, cùng với nỗi lo sợ rằng mạng sống của một người có thể gặp nguy hiểm bởi hệ thống y tế tham nhũng, nơi các động lực kinh tế có thể ảnh hưởng đến việc có cung cấp quy trình hồi sức tim phổi (CPR) và trợ giúp sự sống hay không, đã góp phần dẫn đến số lượng tạng hiến được đăng ký rất hạn chế ở Trung Quốc.

Năm 2001, Tiến sĩ Wang Guoqi đến từ Trung Quốc đã làm chứng trước Ủy ban Quốc hội Hoa Kỳ rằng Trung Quốc thu hoạch nội tạng từ các tù nhân bị hành quyết. Đại sứ quán Trung Quốc đã bác bỏ tuyên bố của ông vào ngày hôm sau và gọi ông là kẻ nói dối.

Bốn năm sau, vào năm 2005, ông Hoàng Khiết Phu thừa nhận rằng nội tạng được thu hoạch từ các tù nhân bị hành quyết. Tuy nhiên, thật khó tin rằng các án tử hình lại được đưa ra với tỷ lệ đủ lớn để giải thích cho số lượng ca ghép tạng nội tạng hàng năm và thời gian chờ đợi rất ngắn theo yêu cầu.

Sau tám năm gây áp lực kêu gọi điều tra đạo đức ghép tạng của Trung Quốc, vào tháng 12/2014, ông Hoàng Khiết Phu tuyên bố rằng Trung Quốc sẽ ngừng sử dụng tử tù để cấy ghép nội tạng.

Tuy nhiên, cho đến nay, không có ghi chép nào cho thấy Trung Quốc đã từng bãi bỏ các điều khoản năm 1984, lưu lại khuôn khổ pháp lý cho phép tiếp tục thu hoạch nội tạng từ các tù nhân bị hành quyết.

Khi kiểm tra số lượng ca ghép tạng, thời gian chờ đợi và nguồn tạng sẵn có theo yêu cầu so với tính hợp lý, rõ ràng là nguồn tạng chính thức—tù nhân bị hành quyết và một số ít người hiến tạng—sẽ không đủ để giải thích số lượng lớn các ca ghép tạng nội tạng mỗi năm. Sau khi khai triển chương trình hiến tạng cộng đồng, nguồn nội tạng vẫn không có gì đáng tin cậy.

Sự khác biệt giữa lượng ca ghép tạng và số lượng tạng cung cấp sau năm 2013

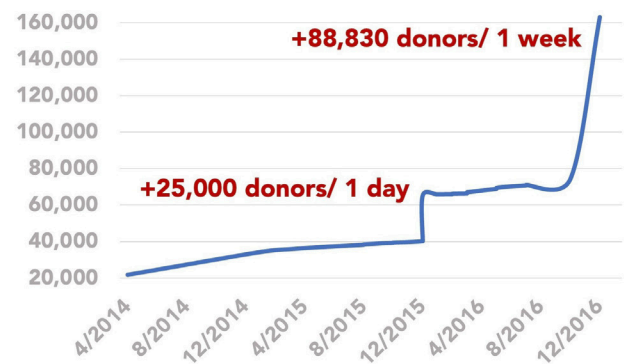
Với việc Trung Quốc khai triển chương trình hiến tạng cộng đồng, quan sát trước đây cho thấy dữ liệu ghép tạng hàng năm của Trung Quốc khác với dữ liệu ghép tạng điển hình được quan sát thấy ở hầu hết các quốc gia khác đã lập lại. Dữ liệu ghi danh nội tạng có thể truy cập công khai của Trung Quốc cho thấy sự bất thường vào ngày cuối cùng của năm 2015 và tuần cuối cùng của năm 2016. Trong vòng một ngày trong năm 2015 và một tuần trong năm 2016, số lượng ghi danh hiến tạng đã tăng vọt.

Đọc phân tích thống kê pháp y về dữ liệu hiến tạng nội tạng của Trung Quốc

Số lượng ghi danh nội tạng cũng là đối tượng điều tra. Một phân tích thống kê điều tra năm 2019 về chương trình hiến tạng của Trung Quốc đã phân tích số lượng người hiến tạng trong hai hệ thống theo dõi những người hiến tạng ở Trung Quốc – COTRS và Hội Chữ thập đỏ Trung Quốc.

Trong số nhiều dữ liệu bất thường khác, các tác giả cho thấy rằng các số liệu của Hiệp hội Chữ thập đỏ Trung Quốc năm 2017 phù hợp với một công thức bậc hai đơn giản ($y = a \times x^2$, trong đó $a = 108,0$) với một tham số duy nhất, 'a'. Nói cách khác, số ghi danh nội tạng tuân theo một khuôn mẫu có chủ ý và được tạo ra.

Biểu đồ 4—Số lượng ghi danh tham gia chương trình hiến tạng của Trung Quốc

Khía cạnh nhân tạo cũng được ủng hộ bởi thực tế là có chính xác 25.000 người dường như đã ghi danh hiến tạng trong vòng một ngày vào ngày 31/12/2015 (Biểu đồ 4).

Điều này cho thấy tuyên bố của Trung Quốc vào tháng 12/2014 rằng nước này sẽ dựa vào việc hiến tạng tự nguyện không phải là một tuyên bố có căn cứ. Kết quả phân tích thống kê điều tra đặt ra nghi ngờ về độ tin cậy của chương trình hiến tạng của Trung Quốc

	Trung Quốc (2017)	Hoa Kỳ (2019)	Anh (2019)
Người hiến tạng đã ghi danh	375,000	140,000,000	21,000,000
Người hiến tạng thực tế mỗi năm	5,146	10,284	1,364
Đầu ra của người hiến tạng (người hiến tạng thực tế/người hiến tạng đã ghi danh)	0.014	0.00007	0.00007

Biểu đồ 5—Tỷ lệ người hiến tạng thực tế so với người hiến tạng đã ghi danh của Trung Quốc đặc biệt cao

và đặt ra câu hỏi về tính xác thực của bản chất tự nguyện và vị tha của chương trình.

Khi so sánh số lượng người hiến tạng giữa các quốc gia khác nhau (Biểu đồ 5), chúng tôi nhận thấy một khía cạnh đáng ngờ khác về số lượng ghi danh nội tạng của Trung Quốc: số lượng người hiến tạng so với quy mô của nhóm người hiến tạng đã ghi danh.

Để đánh giá hiệu quả của các chương trình hiến tạng, chúng tôi đã so sánh số lượng người hiến tạng của các chương trình ở Trung Quốc, Hoa Kỳ và Vương quốc Anh trong các năm tương ứng. Trung Quốc có ít người ghi danh hiến tạng hơn nhiều so với Hoa Kỳ hoặc Vương quốc Anh, điều này là hợp lý vì chương trình hiến tạng cộng đồng ở Trung Quốc chỉ mới được thành lập vài năm trước. Tuy nhiên, số lượng người hiến tạng năm 2017 tương đối lớn. Khi đối chiếu số lượng người hiến tạng thực tế của năm với số lượng người hiến tạng đã ghi danh, kết quả con số người hiến tạng thực tế của chương trình hiến tạng ở Trung Quốc sẽ cao hơn 200 lần so với các chương trình hiến tạng ở Hoa Kỳ và Vương quốc Anh.

Điều đó cũng có nghĩa là Trung Quốc đã đạt được lợi nhuận cao như vậy từ một chương trình chỉ mới thực hiện được 4 năm.

Để minh họa sự tương phản rõ rệt, chúng ta có thể áp dụng kỹ thuật đảo ngược để so sánh.

Nếu chúng ta giả định rằng tỷ lệ tử vong tự nhiên ở các quốc gia là tương đương nhau và số lượng nội tạng sẵn có sau đó trong chương trình hiến tạng nhân đạo là tương đương nhau, thì tỷ lệ đầu ra 0,00007 được quan sát ở Hoa Kỳ và Vương quốc Anh cũng có thể được áp dụng cho Trung Quốc.

Với tốc độ đó, Trung Quốc chỉ có thể có được khoảng 26 người hiến tạng thực tế trong số 375.000 người hiến tạng vào năm 2017. Con số 26 người hiến tạng được suy luận thấp hơn nhiều so với con số 5.146 người hiến tạng được báo cáo chính thức, điều này có nghĩa là 5.120 người hiến tạng không được tính đến vào năm 2017. Mô hình này nhằm mục đích minh họa phạm vi của các nguồn nội tạng không thể giải thích được và sự khác biệt cố hữu về số lượng ca ghép tạng và số lượng người hiến tạng từ Trung Quốc.

Điều đáng chú ý là trong suốt 20 năm qua, thời gian chờ đợi để ghép tạng luôn ngắn và ngắn hơn nhiều so với các quốc gia có chương trình hiến tạng cộng đồng vì nhân đạo. Mô hình ghép ‘tặng theo yêu cầu’ đặc trưng của Trung Quốc chưa bao giờ là một hiện tượng từng đợt mà được quan sát một cách nhất quán trong nhiều năm.

Đọc bài báo “Thực hiện hiến tạng bằng cách mua bán nội tạng: vi phạm quy định về người hiến tạng đã chết ở Trung Quốc”

Một nghiên cứu khác có tên, “Thi hành án bằng cách thu mua nội tạng: Vi phạm quy tắc hiến tạng người đã qua đời ở Trung Quốc,” được đăng trên Chuyên san Ghép tạng Hoa Kỳ vào năm 2022. Các nhà nghiên cứu đã sử dụng phân tích văn bản bằng máy điện toán để sàng lọc hơn 124.000 bài báo tiếng Trung và tìm thấy các bài báo mô tả về việc thu hoạch tạng cho các ca ghép tim và phổi.

Phân tích phức hợp này đã tìm thấy 71 ấn phẩm cho thấy nội tạng được thu thập mà không xác định được tình trạng chết não, tức là nội tạng được lấy đi khi người đó vẫn còn sống. Kết quả này làm xói mòn uy tín của các hoạt động đúng đắn, có đạo đức trên thị trường ghép tạng Trung Quốc.

Hoạt động thu hoạch nội tạng từ tù nhân của Trung Quốc

Các điều khoản pháp lý được thông qua năm 1984 rõ ràng là cho phép thu hoạch

nội tạng từ các tù nhân bị hành quyết ở Trung Quốc. Cho đến ngày nay, không có hồ sơ công khai nào nêu rõ các quy định này đã bị thu hồi, điều này cho thấy hoạt động này vẫn hợp pháp.

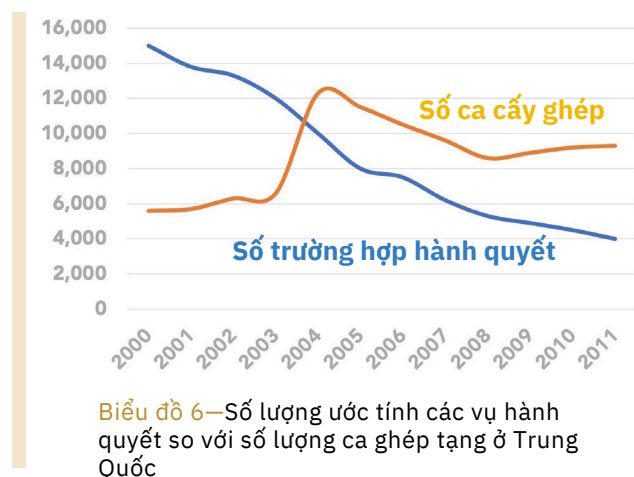
Năm 2001, Tiến sĩ Wang Guoqi đã làm chứng trước Quốc hội Hoa Kỳ rằng Trung Quốc thu hoạch nội tạng từ các tù nhân. Mặc dù chính quyền Trung Quốc đã lập tức cáo buộc ông nói dối, nhưng sau đó vào năm 2005, các quan chức Trung Quốc đã thừa nhận rằng nội tạng cấy ghép thực sự được lấy chủ yếu từ các tù nhân bị hành quyết.

Theo Quỹ Dui Hua, số vụ hành quyết tù nhân bị kết án ước tính đã giảm từ khoảng 15.000 vụ trong năm 2000 xuống còn 4.000 vụ trong năm 2011. Cựu Thứ trưởng Bộ Y tế Trung Quốc Hoàng Khiết Phu cũng tuyên bố rằng số vụ hành quyết tù nhân bị kết án đã giảm 10% mỗi năm sau năm 2000.

Mặc dù không có chương trình hiến tạng cộng đồng, tự nguyện, nhưng số ca ghép tạng hàng năm ở Trung Quốc đã tăng ít nhất gấp ba lần từ năm 1999 đến năm 2004, với số ca ghép tạng được báo cáo chính thức lên tới hơn 12.000 ca vào năm 2004.

Trong Biểu đồ 6, số ca ghép tạng gia tăng gắn liền với việc giảm số vụ hành quyết các tù nhân bị kết án. Nếu các tù nhân bị hành quyết là nguồn cung cấp nội tạng, thì người ta sẽ mong đợi sự gia tăng đồng thời của các ca ghép tạng và hành quyết. Các quan chức Trung Quốc chưa bao giờ đưa ra lời giải thích hợp lý về việc tại sao số lượng ca ghép tạng lại tăng đến mức độ này trong khi số vụ hành quyết—được cho là nguồn cung cấp hơn 90% nội tạng ghép tạng—lại giảm.

Thêm vào sự khác biệt này là bằng chứng về thời gian chờ đợi ngắn để có được nội tạng hiến tặng—trung bình từ hai ngày đến hai tuần—và càng khó tin rằng việc hành quyết những tội phạm bị kết án là nguồn duy nhất. Các nhà nghiên cứu bắt đầu điều tra những cáo buộc mà sau đó đã được xác nhận: một số lượng lớn tù nhân lương tâm còn sống đã trở thành nguồn cung cấp nội tạng theo yêu cầu quanh năm, thúc đẩy số ca ghép tạng tăng theo cấp số nhân ở Trung Quốc.

Một số nguồn độc lập, bao gồm nhiều lời khai và báo cáo nhân chứng của các học viên Pháp Luân Công sống sót sau khi bị giam giữ, xác nhận rằng các tù nhân lương tâm phải trải qua các cuộc kiểm tra y tế và xét nghiệm máu cưỡng bức, không được yêu cầu, trong khi bị giam giữ. Họ cũng bị lính canh đe dọa rằng nội tạng của họ có thể bị thu hoạch nếu họ không tuân thủ.

Để che giấu thực tế đen tối này, Trung Quốc đã che giấu dữ liệu về ghép tạng, cung cấp những con số không đầy đủ hoặc thậm chí bịa đặt, đồng thời gây nhầm lẫn cho những người cố gắng có được bức tranh toàn cảnh về

hoạt động ghép tạng ở Trung Quốc. Trong khi số liệu ghép tạng quốc gia được công bố hàng năm, Trung Quốc chưa bao giờ công bố số lượng ca ghép tạng được thực hiện tại mỗi trung tâm ghép tạng riêng lẻ, gây khó khăn cho việc xác thực số liệu trên toàn quốc.

Sự thiếu minh bạch này không chỉ là thiếu sót dữ liệu mà còn là đặc điểm xác định cách ĐCSTQ công khai thông tin sai lệch liên quan đến ghép tạng.

Từ năm 2006 đến năm 2015, Trung Quốc báo cáo chưa đến 10.000 ca ghép tạng mỗi năm. Tuy nhiên, với khoảng 160 bệnh viện ghép tạng đang hoạt động, mỗi bệnh viện ghép tạng sẽ chỉ có trung bình khoảng 60 ca ghép tạng mỗi năm. Các nhà nghiên cứu ước tính rằng chỉ riêng Bệnh viện Trung ương số 1 Thiên Tân đã thực hiện hàng ngàn ca ghép tạng mỗi năm trong thời gian đó. Không có số liệu báo cáo nào về hầu hết 160 bệnh viện khác, dẫn đến việc không thể xác thực số lượng ca ghép tạng hàng năm được báo cáo chính thức trên toàn quốc. Sự thiếu minh bạch này không phải là ngẫu nhiên; nó ngăn cản việc xem xét kỹ lưỡng thông tin.

Nguyên tắc hướng dẫn của WHO về cấy ghép tế bào, mô và cơ quan người bao gồm các nguyên tắc truy xuất nguồn gốc và tính minh bạch. Đặc biệt trong lĩnh vực cấy ghép nội tạng có sự tham gia của ba bên—người nhận nội tạng, người hiến nội tạng và bác sĩ—sự minh bạch là tiêu chuẩn vàng cho việc điều trị có đạo đức.

Trước năm 2006, những người ghép tạng từ Malaysia sang Trung Quốc để ghép tạng đã nhận được giấy xuất viện của các bác sĩ địa phương. Sau khi tin tức về thu hoạch nội tạng cưỡng bức bùng nổ vào năm 2006, các

bệnh nhân ghép tạng đã trở về Malaysia mà không có báo cáo xuất viện như vậy, điều này gây khó khăn cho việc theo dõi quy trình và tên của bác sĩ phẫu thuật đã tiến hành ghép tạng. Phương pháp che giấu thông tin quan trọng liên quan đến cơ sở hạ tầng ghép tạng của quốc gia của Trung Quốc là một chiến lược có chủ ý nhằm bao che, che giấu và cung cấp thông tin sai lệch. Mặc dù một số thông tin, chẳng hạn như số lượng ca ghép tạng hàng năm được tiết lộ, nhưng số lượng ca ghép tạng của mỗi trung tâm ghép tạng lại không được cung cấp, và thông tin không đủ để bảo đảm quá trình kiểm tra thành công. Thông tin một phần này khiến người ta cảm thấy bình thường, nhưng đồng thời cũng vẽ ra một bức tranh lừa dối về nền y học ghép tạng ở Trung Quốc.

“

Sự thiếu minh bạch và thiếu truy xuất nguồn gốc là một phần trong chiến lược che đậy và che giấu của Trung Quốc.

”

Một chiến thuật tương tự đã được sử dụng trong các số liệu được chương trình hiến tạng cộng đồng báo cáo, trong đó những người hiến tạng đã được ghi nhận thêm theo những hình thức bất thường, không thể nhìn thấy và phi tự nhiên. Điều này đã được phơi bày trong một ấn phẩm học thuật về phân tích thống kê điều tra về số lượng người hiến tạng cho thấy số lượng người hiến tạng là do con người tạo ra và bịa đặt thay vì tuân theo quy trình hiến tạng tự nhiên.

Cũng có câu hỏi đặt ra là có bao nhiêu người hiến tạng sống dưới chế độ đàn áp của Trung Quốc đã ghi danh một cách tự do và tự nguyện, hoặc có thể đã bị ép buộc. Dường như việc thực hiện chương trình hiến tạng công chủ yếu nhằm xoa dịu cộng đồng y tế quốc tế bằng một câu chuyện che đậy về khối lượng ghép tạng của Trung Quốc.

Trong *Tuyên bố về Hiến tạng Nội tạng và Mô*, Hiệp hội Y tế Thế giới đã cảnh báo việc mua bán nội tạng từ các tù nhân ở các khu vực pháp lý thực hiện án tử hình, vì không có biện pháp bảo vệ thích hợp nào để bảo vệ khỏi bị ép buộc trong mọi trường hợp. Cảnh báo này cũng áp dụng cho các tù nhân lương tâm Pháp Luân Công. Các nhân chứng đã báo cáo rằng các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ được lựa chọn ký vào đơn ‘tự nguyện hiến’ nội tạng của họ và chết không đau đớn, hoặc bị tra tấn dã man đến tử vong. Điều này cho thấy cái gọi là chương trình hiến tạng có thể lừa đảo như thế nào ở một quốc gia toàn trị và tội ác phản nhân loại có thể được ngụy trang như thế nào với thế giới bên ngoài.

Cơ chế này cung cấp một số lượng thông tin để khiến người ta cảm thấy bình thường, nhưng không đủ thông tin để đối mặt với rủi ro, là một phần trong nghị trình nhằm che đậy các vi phạm đạo đức thông qua một loạt các bước lừa đảo, được DAFOH mô tả là “Giao thức Lừa dối.”

Chúng ta càng hiểu rõ hơn về giao thức gồm các biện pháp lừa dối mà ĐCSTQ khét tiếng áp dụng nhằm che giấu hành vi tàn bạo và vi phạm đạo đức của họ thì chúng ta càng có thể phản ứng tốt hơn.

Giao thức lừa dối

Lừa dối là một hành động lén lút nhằm cố gắng thuyết phục người khác tin vào điều gì đó thực tế không có thật. Trong nhiều trường hợp, sự lừa dối được sử dụng để đạt được một số loại lợi thế hoặc lợi ích.

Các phương pháp lừa dối đã ăn sâu vào các hệ thống [chính quyền] cộng sản. Trong bối cảnh thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống ở Trung Quốc, chúng tôi quan sát thấy một mô hình gồm các hành động lừa đảo và gây hiểu lầm với ba mục tiêu: lợi nhuận, mở rộng ảnh hưởng của Trung Quốc trong lĩnh vực y học ghép tạng trên toàn cầu và xóa sổ môn tu luyện tinh thần Pháp Luân Công.

Để ứng phó với thông tin sai lệch, tránh trở thành nạn nhân của sự lừa dối, và khôi phục phán đoán tự do và khách quan, điều quan trọng là phải hiểu cơ chế của giao thức lừa dối.

“

Lừa dối là một hành động lén lút nhằm cố gắng thuyết phục người khác tin vào điều gì đó thực tế không có thật.

”

1. Các vi phạm

Giao thức lừa dối được thực hiện bằng các hành vi vi phạm các tiêu chuẩn đạo đức. Các tiêu chuẩn đạo đức đương đại lần đầu

tiên được thiết lập ở châu Âu cổ đại và được thực hành ở hầu hết các khu vực trên thế giới ngày nay thường bị xem thường trong các xã hội độc tài hoặc toàn trị, bao gồm cả các hệ thống cộng sản, nơi mà nhân quyền và tự do dân sự có rất ít hoặc không có giá trị.

Năm 2017, Chủ tịch Tòa án Tối cao Trung Quốc đã nói rằng ĐCSTQ đứng trên Hiến pháp và luật pháp Trung Quốc; hiển nhiên là ĐCSTQ cũng tự xem mình đứng trên các chuẩn mực đạo đức quốc tế. Việc đi chệch khỏi các chuẩn mực đạo đức quốc tế không bị coi là vi phạm đạo đức ở Trung Quốc mà là chuyện bình thường dưới sự cai trị của cộng sản.

Với việc xã hội Trung Quốc bị ĐCSTQ kiểm soát và mọi người bị buộc phải tuân theo các mệnh lệnh và chuẩn mực của đảng này, thì có rất ít hoặc không có chỗ cho các bác sĩ và chuyên gia y tế tuân thủ các chuẩn mực đạo đức quốc tế. Do đó, chúng ta phải hiểu rằng ngành ghép tạng của Trung Quốc không có đủ khả năng để công nhận hoặc tuân theo quan niệm của phương Tây về đạo đức ghép tạng. Nếu ĐCSTQ nói rằng việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức các tù nhân lương tâm còn sống là hợp pháp thì điều đó sẽ trở thành thông lệ.

Thực tế này là một sự đả kích thậm tệ trước hy vọng của các tổ chức ghép tạng phương Tây nhằm đào tạo các bác sĩ phẫu thuật ghép tạng Trung Quốc về y đức: Các bác sĩ đến từ Trung Quốc để được đào tạo y khoa và đạo đức sẽ thấy mình ở trong một môi trường do cộng sản kiểm soát khi trở về Trung Quốc, nơi các tiêu chuẩn đạo đức bị khuất phục dưới sự cai trị của Đảng.

2. Phủ nhận

Bất cứ khi nào một hành động phi đạo đức được cộng đồng quốc tế chú ý và lên án, thì trước tiên chính quyền Trung Quốc phản ứng bằng cách phủ nhận rằng hành động này đã xảy ra. Sự phủ nhận này diễn ra nhanh chóng như một phản xạ; điều đó ngay lập tức che chắn trước những lời chỉ trích nhằm duy trì vị thế thuận lợi trong mắt công chúng, đồng thời cho phép các hành vi phi đạo đức hoặc bất hợp pháp tiếp tục diễn ra sau cánh cửa đóng kín.

Sự phủ nhận này có thể bao gồm việc công khai từ chối trách nhiệm đối với những hành vi sai trái hoặc đưa ra những tuyên bố trấn an sai trái, giúp tạo ra một câu chuyện hư cấu về sự vô tội và thiện chí. Khi nhận thức của công chúng bị thao túng, các chế độ độc tài được khuyến khích củng cố và tăng cường quyền lực, cả trong nước lẫn quốc tế.

Việc phủ nhận nhằm mục đích ngăn cản người tố cáo, các chuyên gia độc lập và chuyên gia y tế nâng cao nhận thức về các vấn đề thực tế và tiềm ẩn.

3. Che đậy

Sau khi phủ nhận, bước tiếp theo là che giấu hoặc che đậy hành vi trái đạo đức đó để để bảo vệ khỏi bị điều tra thêm.

Điều này bao gồm việc tích cực trấn áp và tiêu hủy thông tin có thể vạch trần những lời dối trá được sử dụng để dựng nên một câu chuyện sai sự thật.

ĐCSTQ sử dụng các chiến thuật khác nhau để tạo ra cơ chế tự kiểm duyệt trong các phương tiện truyền thông quốc tế và các tổ chức y tế, và sự tự kiểm duyệt này đóng một vai trò quan

trọng trong việc che đậy và trong bước tiếp theo của giao thức lừa dối, thông tin sai lệch.

Việc phủ nhận nhằm mục đích ngăn cản người tố cáo, các chuyên gia độc lập và chuyên gia y tế nâng cao nhận thức về các vấn đề thực tế và tiềm ẩn.

4. Thông tin sai lệch

Tuyên truyền thông tin sai lệch về hành động phi đạo đức ban đầu là một thành phần cần thiết trong giao thức lừa dối. Các hãng thông tấn do nhà nước điều hành được điều động để minh oan cho những dấu vết sai phạm. Thông tin sai lệch được lan truyền nhằm đánh lạc hướng sự giám sát của công chúng và gây chia rẽ trong cộng đồng quốc tế.

Các chiến dịch đưa thông tin sai lệch bao gồm việc tuyên truyền rộng rãi, với thông tin sai lệch và gây hiểu lầm được lan truyền trên các phương tiện truyền thông trong nước và quốc tế cũng như qua mạng xã hội. Các tổ chức chuyên nghiệp bị xâm nhập và các chuyên gia bị ảnh hưởng với mục đích phổ biến thông tin sai lệch đến các tổ chức và chính phủ liên chính phủ.

Thông tin sai lệch, thường là sự kết hợp giữa sự thật và dối trá, tác động đến các quyết định quan trọng của chính phủ bằng cách tạo ra sự nhầm lẫn và chặn quyền truy cập vào dữ liệu chính xác.

GIAO THỨC LỪA DỐI

1

CÁC VI PHẠM

Cố ý gây tổn hại đến phúc lợi công cộng và vi phạm các nguyên tắc đạo đức và y tế được quốc tế công nhận, bao gồm cả tội ác phản nhân loại do nhà nước Trung Quốc hậu thuẫn là thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống để kiếm lời.

2

PHỦ NHẬN

Công khai phủ nhận trách nhiệm về những hành vi đáng lên án; đưa ra những tuyên bố trấn an sai sự thật nhằm thao túng một câu chuyện sai sự thật, đồng thời ngăn chặn người tố cáo, các chuyên gia độc lập và các chuyên gia nâng cao nhận thức về các vấn đề thực tế và tiềm ẩn.

3

CHE ĐẠY

Tích cực ngăn chặn và hủy bỏ những thông tin mà nếu được công khai có thể giúp cứu mạng trong giai đoạn đầu của thảm kịch y tế; đưa ra những phản bác sai trái đối với bất kỳ thông tin nào bị rò rỉ mô tả quy mô hoặc mức độ nghiêm trọng thực sự của thảm kịch.

4

THÔNG TIN SAI LỆCH

Ban hành chiến dịch xuyên tạc thông tin sai lệch và gây hiểu nhầm trên diện rộng thông qua các phương tiện truyền thông trong nước và quốc tế, mạng xã hội và báo cáo cho các tổ chức liên chính phủ nhằm đạt được đòn bẩy chính trị và ngăn chặn sự giám sát quốc tế.

5

TRỰC LỢI

Trực lợi từ những thảm kịch y tế bằng cách ưu tiên lợi nhuận hơn nhân quyền và nhân phẩm; thao túng hành động của các tổ chức và chuyên gia y tế toàn cầu để thúc đẩy lợi nhuận thương mại thông qua các tuyên bố sai lệch về chuyên môn; thao túng chứng khoán, tiền tệ và các nhược điểm ở các thị trường kinh tế toàn cầu.

CAN ĐẢM PHƠI BÀY SỰ THẬT

5

TÌM HIỂU SỰ THẬT

Sự lừa dối nhằm mục đích tách mọi người ra khỏi sự thật. Khi chúng ta kết nối lại với sự thật, sự lừa dối sẽ mất đi ảnh hưởng và khả năng kiểm soát của nó sẽ tan biến. Với khả năng tiếp cận thông tin chân thực và lòng can đảm bác bỏ những lời dối trá của ĐCSTQ, chúng ta lấy lại được tự do. Sự thật là chất xúc tác quan trọng nhất để chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm còn sống.

4

PHƠI BÀY TỘI ÁC

Để giải phóng bản thân khỏi xiềng xích của sự tự kiểm duyệt, người ta phải đưa tội ác phản nhân loại của ĐCSTQ ra ánh sáng, tạo ra hiệu ứng gợn sóng về nhận thức. Chúng ta có thể vạch trần cách đảng này vũ khí hóa và bóp méo thông tin để che giấu những tội ác này. Chúng ta phải tìm thấy can đảm để vượt qua sự im lặng và lên tiếng!

3

TỪ BỎ VIỆC TỰ KIỂM DUYỆT

Thông qua hối lộ, đe dọa và bắt nạt, ĐCSTQ thao túng các chính phủ, tập đoàn và tổ chức phi chính phủ để họ im lặng về các chủ đề nhạy cảm. Để tránh chọc giận Trung Quốc, người ta phải từ bỏ quyền tự do ngôn luận. Sau khi đảo ngược sự mù quáng cố ý của mình, chúng ta cần có can đảm để từ bỏ hợp đồng vô hình của việc tự kiểm duyệt.

2

CHẤM DỨT VIỆC TIN TƯỞNG MÙ QUÁNG

Trung Quốc dùng tuyên truyền để đàn áp tư duy độc lập và thực hiện quyền kiểm soát. Chúng ta phải bác bỏ thông tin sai lệch do nhà nước hướng dẫn. Bằng chứng về thị trường ghép tạng quy mô công nghiệp và nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức của ĐCSTQ là không thể chối cãi. Cần phải can đảm để nhận ra rằng việc sát nhân hàng loạt để lấy nội tạng do nhà nước hậu thuẫn là một thực tế ở Trung Quốc.

1

HIỂU RÕ VỀ CÁC ƯU ĐÃI

ĐCSTQ được hưởng lợi về mặt tài chính, tư tưởng và chính trị từ việc cưỡng bức thu hoạch nội tạng và ủy thác quá trình tiêu diệt Pháp Luân Công cho các bác sĩ ghép tạng. Cách tiếp cận này không chỉ là một hình thức che giấu để loại bỏ hàng loạt những thứ không mong muốn mà còn hấp dẫn về mặt tài chính đối với thủ phạm.

Hơn nữa, thông tin sai lệch được sử dụng nhằm xây dựng vị thế của một chế độ độc tài, và những người khác sẽ nhờ đến chế độ này để được hướng dẫn và trợ giúp chuyên môn. Quá trình đưa thông tin sai lệch cũng bao gồm những giải thích sai lệch về thông tin bị rò rỉ, chẳng hạn như thông tin mô tả quy mô thực sự và mức độ nghiêm trọng của việc lạm dụng ghép tạng của chính phủ. ĐCSTQ phản ứng một cách phòng thủ trước sự chú ý tiêu cực; bất kỳ mối lo ngại nào được nêu ra đều gặp phải sự bất nạt và chế nhạo thù địch và không bao giờ được giải quyết một cách cởi mở hoặc minh bạch.

“

Giao thức này nêu rõ rằng các chế độ toàn trị như ĐCSTQ trên thực tế không được khuyến khích tuân thủ các chuẩn mực quốc tế khi họ biến việc vi phạm các chuẩn mực đó thành lợi ích riêng của mình. Vì vậy, chúng ta không thể hy vọng rằng Trung Quốc sẽ tự mình chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm còn sống.

”

Những hình thức giao tiếp mang tính công kích này nhằm mục đích khuếch đại thông tin sai lệch thông qua việc thao túng, do đó, phía bên kia sẽ bị đe dọa phải chấp nhận thông tin sai lệch được cung cấp.

Đây là hình thức ra điều kiện, trong đó thế giới bên ngoài buộc phải chấp nhận thông tin sai lệch như một tình trạng thực tế.

5. Trục lợi

Bước cuối cùng trong chuỗi giao thức lừa dối là theo đuổi lợi nhuận và các lợi ích khác từ hành động phi đạo đức ban đầu. Các hình thức trục lợi và thu lợi tài chính từ thu hoạch nội tạng cưỡng bức, bao gồm phẫu thuật ghép tạng cho bệnh nhân ngoại quốc, cũng như sử dụng thi thể nhựa hóa của tù nhân lương tâm trong các lớp giải phẫu, triển lãm thi thể và nghiên cứu y học.

Trục lợi có thể biểu hiện bằng việc lợi dụng sự thao túng của các tổ chức và chuyên gia y tế toàn cầu.

Cơ chế của giao thức lừa dối này rất rõ ràng: thông qua một tập hợp gồm các bước đã được lập trình sẵn có chức năng giống như một chuỗi hành động, chính quyền do ĐCSTQ kiểm soát có thể làm chệch hướng và ngăn chặn những lời chỉ trích về các hoạt động của mình và không ngừng tiếp tục các hoạt động này mà không cần phải tuân thủ các quy tắc và chuẩn mực quốc tế.

Giao thức này nêu rõ rằng các chế độ toàn trị như ĐCSTQ trên thực tế không được khuyến khích tuân thủ các chuẩn mực quốc tế khi họ biến việc vi phạm các chuẩn mực đó thành lợi ích riêng của mình. Vì vậy, chúng ta không thể hy vọng rằng Trung Quốc sẽ tự mình chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm còn sống.

Tách khỏi giao thức lừa dối

Khi trở thành nạn nhân của giao thức lừa dối, chúng ta mất quyền truy cập vào thông tin

“ĐCSTQ phản ứng một cách phòng thủ trước sự chú ý tiêu cực; bất kỳ mối lo ngại nào được nêu ra đều gặp phải sự bắt nạt và chế nhạo thù địch và không bao giờ được giải quyết một cách cởi mở hoặc minh bạch.”

xác thực và khả năng đánh giá thực tế một cách tự do và khách quan. Trong trường hợp thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm còn sống ở Trung Quốc, dường như cộng đồng quốc tế phần lớn đã chấp nhận vai trò dẫn đầu của Trung Quốc trong lĩnh vực y học ghép tạng mà không đặt câu hỏi làm thế nào mà Trung Quốc, quốc gia hầu như không có chương trình hiến tạng tự nguyện trong 25 năm qua, lại có thể cung cấp nội tạng như vậy. Số lượng cơ quan cần thiết để thực hiện rất nhiều ca phẫu thuật ghép tạng. Điều gì đã xảy ra với việc đánh giá khách quan dữ liệu? Làm thế nào chúng ta có thể quay lại đánh giá hợp lý các thông tin có sẵn?

Thông qua quá trình gỡ rối bản thân khỏi sự lừa dối, chúng ta có thể lấy lại tự do cho tư duy phản biện và khách quan. Để làm được như vậy, chúng ta cần hiểu rõ chuỗi các bước lừa dối và sự giam cầm tinh thần đi kèm với sự lừa dối này, rồi bắt đầu đảo ngược chuỗi các bước đó, từng bước một.

1. Hiểu rõ về các ưu đãi

Chúng ta cần hiểu rằng Trung Quốc được hưởng lợi về mặt tài chính, tư tưởng và chính trị từ du lịch cấy ghép, y học cấy ghép và thu hoạch nội tạng cưỡng bức. Các bác

sĩ và những người khác liên quan đến cơ sở hạ tầng cấy ghép tạng ở Trung Quốc được cung cấp các ưu đãi tài chính lớn. Trong 23 năm qua, chính phủ Trung Quốc đã thu được lợi nhuận kếch xù từ việc thu hoạch nội tạng của các học viên Pháp Luân Công còn sống và các tù nhân lương tâm khác. Chính các lợi ích tài chính đã thúc đẩy việc tiếp tục thực hiện hành vi này.

Một động lực quan trọng khác thúc đẩy tội ác ghép tạng ở Trung Quốc là việc đàn áp Pháp Luân Công. ĐCSTQ đã bức hại các học viên của môn tu luyện này từ năm 1999, và việc sử dụng nội tạng của họ để cấy ghép nhằm kiếm lời là một cơ chế tự thúc đẩy, tự khen thưởng, trong đó các bác sĩ tham gia vào việc xóa sổ nhóm người này. Thật vậy, như đã lưu ý trước đó trong báo cáo này, mục đích chính của chính quyền Trung Quốc không phải là kiếm lợi nhuận từ các cơ quan nội tạng này mà là để đạt được mục đích cuối cùng là xóa sổ và bịt miệng Pháp Luân Công.

“Một động lực quan trọng khác thúc đẩy tội ác ghép tạng ở Trung Quốc là việc đàn áp Pháp Luân Công. ĐCSTQ đã đàn áp các học viên của môn tu luyện này từ năm 1999, và việc sử dụng nội tạng của họ để cấy ghép nhằm kiếm lời là một cơ chế tự thúc đẩy, tự khen thưởng, trong đó các bác sĩ tham gia vào việc xóa sổ nhóm người này.”

Thông qua những nỗ lực không ngừng nâng cao nhận thức nhằm ngăn chặn chiến dịch đàn áp tàn bạo của ĐCSTQ đối với Pháp Luân Công, các học viên của môn tu luyện này cũng đã giúp người dân Trung Quốc và cộng đồng toàn cầu hiểu rõ hơn về tội ác phản nhân loại của ĐCSTQ. Do đó, ĐCSTQ xem môn tu luyện này là một mối đe dọa về mặt ý thức hệ đối với sự kiểm soát trong nước và sự thống trị toàn cầu của họ. Sát nhân hàng loạt thông qua việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức do nhà nước tổ chức không chỉ có lợi về mặt tài chính mà còn là một phương tiện thuận tiện và hiệu quả để loại bỏ nhóm thiên sinh ôn hòa này.

2. Chấm dứt việc nhắm mắt làm ngơ

Không có chỗ cho ý chí tự do trong các xã hội cộng sản và Trung Quốc dưới chế độ hiện tại cũng không ngoại lệ. Thông qua sự hủ bại và tuyên truyền, người dân bị lôi kéo vào những “sự lựa chọn” có lợi cho chế độ. Trung Quốc đã cố gắng xuất cảng cách sử dụng tuyên truyền này để ngăn chặn những người bên ngoài biên giới của họ hành động nhằm chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức. Chúng tôi, với tư cách là những người có tư tưởng tự do, không sống dưới bàn tay sắt của chế độ cộng sản, có quyền lựa chọn chấp nhận hay bác bỏ những nguy hiểm do ĐCSTQ đưa ra. Sự lựa chọn này có nghĩa là chọn cố tình làm ngơ hoặc chọn mở rộng tầm mắt để nhìn thấy bản chất của ngành công nghiệp ghép tạng Trung Quốc: một thị trường ghép tạng quy mô công nghiệp, do nhà nước tổ chức, sát nhân hàng loạt thông qua việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm còn sống.

Chúng ta có thể quyết định bác bỏ thực tế giả mạo, bị thao túng của thông tin sai lệch và nhìn vào bản chất thật đằng sau những thông tin đó. Nội tạng thu được một cách vị tha, có đạo đức hoặc thu được dưới sự cưỡng ép và bắt buộc. Các nhà nghiên cứu độc lập đã nói rõ rằng Trung Quốc đi theo hướng thứ hai. Cần phải có can đảm để mở rộng tầm mắt và đối mặt với sự thật không ai muốn thừa nhận này.

3. Từ bỏ tự kiểm duyệt

Các thủ đoạn bắt nạt và nhạo báng của ĐCSTQ đã đẩy chúng ta đến chỗ phải tự kiểm duyệt và im lặng. Điều đó khiến chúng ta phải hạn chế quyền tự do ngôn luận của mình.

“

Mục tiêu của giao thức lừa dối là tách mọi người ra khỏi sự thật. Khi chúng ta kết nối lại với sự thật, sự lừa dối sẽ mất đi tầm ảnh hưởng và ĐCSTQ không thể kiểm soát chúng ta.

”

ĐCSTQ đã ra điều kiện cho người dân phương Tây phải im lặng và không chỉ trích ĐCSTQ nếu không họ sẽ phải đối mặt với hàng loạt cuộc tấn công gay gắt, bắt nạt và chấm dứt các lợi ích. Chúng ta đã âm thầm đồng ý tự kiểm duyệt ở cấp độ cá nhân cũng như ở cấp độ tổ chức và chuyên môn. Giới truyền thông cũng không chịu nổi áp lực của

ĐCSTQ trước nguy cơ bị loại khỏi các sự kiện như Thế vận hội Olympic hoặc các hội nghị y tế ở Trung Quốc.

“

Sự thật là chất xúc tác quan trọng nhất để chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công còn sống và các tù nhân lương tâm khác.

”

Trụ cột thiết yếu của tự do là có tiếng nói và thể hiện tiếng nói đó. Chúng ta hy sinh món quà quý giá về tự do tư tưởng và tự do ngôn luận nếu chúng ta khuất phục trước áp lực của cộng sản. Vì vậy, sau khi từ bỏ việc nhắm mắt làm ngơ, chúng ta cần dừng cảm từ bỏ giao ước vô hình tự kiểm duyệt.

4. Vạch trần tội ác

Một khi đã thu hết can đảm, chúng ta có thể đưa những hành vi vi phạm đạo đức và tội ác phản nhân loại của ĐCSTQ ra ánh sáng bằng cách nói về chúng và tạo ra hiệu ứng gợn sóng về nhận thức. Điều này bao gồm việc vạch trần và trình bày rõ ràng những phương pháp mà ĐCSTQ khai triển để khuất phục và lừa dối người dân.

Chúng ta có thể tìm hiểu thông tin và thông báo những người khác biết về cách mà ĐCSTQ vũ khí hóa “thông tin” để lừa dối người dân và coi đó là bước khởi đầu nhằm hạn chế và phá hủy quyền tự do tư tưởng. Tại sao các chính quyền cộng sản lại luôn chi nguồn tài chính lớn cho các bộ tuyên

truyền và kiểm soát truyền thông? Chúng ta phải có dũng khí để lên tiếng!

5. Đi tìm sự thật

Mục tiêu của giao thức lừa dối là tách mọi người ra khỏi sự thật. Khi chúng ta kết nối lại với sự thật, sự lừa dối sẽ mất đi tầm ảnh hưởng và ĐCSTQ không thể kiểm soát chúng ta.

Việc tiếp cận được thông tin và có đủ can đảm để vạch trần bản chất sai lầm của ĐCSTQ sẽ mở ra cánh cửa để thấu hiểu thực tế về những gì đang xảy ra ở Trung Quốc. Với nhận thức của công chúng, ĐCSTQ sẽ không còn nơi nào để lẩn trốn và có thể phải chịu trách nhiệm. Sự thật là chất xúc tác quan trọng nhất để chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công còn sống và các tù nhân lương tâm khác. Chúng ta cần kết nối lại với sự thật.

Chúng ta có một sự lựa chọn. Chúng ta không phải sống trong nhà tù của những thông tin sai lệch về tinh thần. Chúng ta có thể chọn tự do, từ bỏ việc nhắm mắt làm ngơ và tự kiểm duyệt và, với dũng khí, hãy chọn sự thật.

“

Chúng ta có một sự lựa chọn. Chúng ta không phải sống trong nhà tù của những thông tin sai lệch về tinh thần. Chúng ta có thể chọn tự do, từ bỏ việc nhắm mắt làm ngơ và tự kiểm duyệt và, với dũng khí, hãy chọn sự thật.

”

4. Nhân chứng

Chứng kiến một hành vi vi phạm đạo đức hoặc một tội ác là một yếu tố rất quan trọng trong một chuỗi phản ứng. Một nhân chứng có thể báo cáo hành vi vi phạm pháp luật và giúp chấm dứt tội ác đang diễn ra hoặc đóng góp bằng chứng để sau này có thể sử dụng trong việc truy tố thủ phạm. Tùy thuộc vào hoàn cảnh hoặc quốc gia xảy ra hành vi vi phạm đạo đức hoặc tội ác, nhân chứng có thể gặp nguy hiểm nhiều hay ít, hoặc do bị giám sát và bị nhà nước kiểm soát, nhân chứng thậm chí có thể không thể đứng ra làm chứng.

Trong trường hợp của hệ thống toàn trị của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, việc đứng ra làm chứng là vô cùng khó khăn và nguy hiểm, thậm chí là không thể khi nạn nhân, vốn có thể là người cuối cùng chứng kiến việc bị cưỡng bức lấy đi nội tạng của mình, sẽ bị sát hại trong quá trình thu hoạch nội tạng. Những người thực hiện việc lấy nội tạng sẽ bị kiểm soát chặt chẽ và ít có khả năng họ sẽ thừa nhận tội ác thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Kỳ vọng về lời khai của nhân chứng cần phải được điều chỉnh phù hợp với hoàn cảnh ở Trung Quốc. Sẽ rất hiếm, hoặc không thể, để một nhân chứng đưa ra bằng chứng hoàn hảo bằng hình ảnh, video, v.v. Thay vào đó, chúng ta cần xem xét kỹ lưỡng từng chi tiết nhỏ của lời khai về những gì mà các nạn nhân hoặc người ngoài cuộc đã chứng kiến. Một số nạn nhân có thể đã rời đi hoặc trốn thoát, và lời khai của họ rất quan trọng để hiểu rõ bức tranh toàn cảnh. Điều ít nhất mà chúng ta có thể làm để sát cánh cùng những nạn nhân và những nhân chứng có trái tim và lòng dũng cảm bước

ra là cung cấp một nền tảng để câu chuyện của họ có thể được kể lại.

Báo cáo này mong muốn tôn vinh những người đã bị sát hại để lấy nội tạng – những người đã bị cách ly khỏi sự chú ý của công chúng – bằng cách giúp họ lên tiếng.

Lời khai của một bác sĩ Trung Quốc – Một cái nhìn hiếm hoi về nạn thu hoạch nội tạng sau khi bị hành quyết

Bác sĩ Wang Guoqi Trích đoạn lời khai gửi tới Tiểu ban Hạ viện Hoa Kỳ về Hoạt động Quốc tế và Nhân quyền, ngày 27 tháng 06 năm 2001

“Tôi tên là Wang Guoqi và tôi là một bác sĩ 38 tuổi đến từ Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Năm 1981, sau khi học hành và tốt nghiệp, tôi gia nhập Quân đội Giải phóng Nhân dân. Đến năm 1984, tôi đang học y khoa tại Trường Y tế Cảnh sát Bán quân sự. Tôi đã nhận được các bằng cấp cao về Phẫu thuật và Nghiên cứu mô người.

Công việc của tôi yêu cầu tôi phải cắt da và giác mạc khỏi thi thể của hơn một trăm tù nhân bị hành quyết, và trong một vài trường hợp, có cả những nạn nhân của những vụ hành quyết bất thành có chủ ý. Với sự hối tiếc và hối hận sâu sắc về hành động của mình, hôm nay tôi đứng đây để làm chứng chống lại hành vi buôn bán nội tạng và mô từ các tử tù.

Để bảo vệ một thi thể khỏi nơi hành quyết, các nhân viên an ninh và đơn vị tòa án đã được trao ‘phong bì đỏ’ với số tiền mặt khoảng 200-500 RMB [20-50 USD] cho mỗi thi thể. Sau đó, sau khi hành quyết, thi thể sẽ được đưa đến phòng khám nghiệm tử thi thay vì lò hỏa táng, và chúng tôi sẽ lấy da, thận, gan, xương và giác mạc cho mục đích nghiên cứu và thử nghiệm.

“

Không chỗ nào trên các giấy tờ này đề cập đến việc hiến tạng tự nguyện, và rõ ràng là các tù nhân không biết thi thể của họ sẽ được sử dụng như thế nào sau khi chết.

Bác sĩ Wang Guoqi

”

Bí thư Xing sẽ thông báo cho chúng tôi về những vụ hành quyết sắp tới. Chúng tôi sẽ đặt hàng số lượng thi thể mà chúng tôi muốn mổ, và tôi sẽ đưa cho ông ấy 300 RMB [30 USD] cho mỗi thi thể. Việc trao đổi tiền diễn ra tại Tòa án Nhân dân Cấp cao, và không có biên lai hay bằng chứng nào về giao dịch được trao đổi.

Sau khi được thông báo về cuộc hành quyết, bộ phận của chúng tôi sẽ chuẩn bị tất cả các thiết bị cần thiết và đến Lò hỏa táng Beicang trong bộ thường phục, và tất cả biển số chính thức trên xe của chúng tôi được thay thế bằng biển số dân sự. Việc này được thực hiện theo lệnh của bộ phận điều tra tội phạm.

Trước khi cắt da, chúng tôi sẽ cắt dây trói tay của nạn nhân và cởi bỏ y phục của họ. Mỗi tội phạm đều có giấy tờ tùy thân trong túi có ghi chi tiết tên, tuổi, nghề nghiệp, nơi công tác, địa chỉ, và tội ác. Không chỗ nào trên các giấy tờ này đề cập đến việc hiến tạng tự nguyện, và rõ ràng là các tù nhân không biết thi thể của họ sẽ được sử dụng như thế nào sau khi họ chết.

“

Tôi đã làm việc tại các địa điểm hành quyết hơn chục lần và đã cắt lấy da của hơn một trăm tù nhân trong các lò hỏa táng. Bất kể tác động nào tôi đã tạo ra cho cuộc sống của các nạn nhân bị bỏng và các bệnh nhân được cấy ghép cũng không tha thứ cho cách thức lấy nội tạng phi đạo đức và vô luân này.

Bác sĩ Wang Guoqi

”

Bởi vì hệ thống này cho phép chúng tôi chữa trị cho rất nhiều nạn nhân bị bỏng nên khoa của chúng tôi đã trở thành khoa nổi tiếng nhất và sinh lời nhất ở Thiên Tân. Lợi nhuận kếch xù đã thúc đẩy bệnh viện của chúng tôi thúc giục các khoa khác thiết kế các chương trình tương tự. Do đó, khoa tiết niệu đã bắt đầu chương trình phẫu thuật ghép thận. Sự phức tạp của cuộc phẫu thuật đòi hỏi mức giá 120.000-150.000 RMB [12-15 ngàn USD] cho mỗi quả thận.

Trong ca ghép thận đầu tiên vào tháng 08/1990, tôi đi cùng bác sĩ phẫu thuật tiết niệu đến tòa án cấp cao và nhà tù để lấy mẫu máu từ bốn tử tù. Người công an hộ tống chúng tôi nói với các tù nhân rằng chúng tôi đến đó để kiểm tra tình trạng sức khỏe của họ; do đó, các tù nhân không biết mục đích của việc lấy mẫu máu của họ hoặc nội tạng của họ có thể được đem ra bán. Trong số bốn mẫu máu, một mẫu máu cơ bản và nhóm phụ được tìm thấy cho người nhận và thận của tù nhân được coi là phù hợp để cấy ghép.

Vào buổi sáng, tù nhân hiến tạng đã được chích một mũi heparin để ngăn ngừa đông máu và giúp quá trình lấy nội tạng dễ dàng hơn.

Sau khi bắn xong tù nhân bị còng tay và cùm chân, thừa phát lại đã tháo cùm chân ra. Bác sĩ Xing Tongyi và tôi có 15 giây để đưa người bị hành quyết lên xe cứu thương đang chờ sẵn. Bên trong xe cứu thương, các bác sĩ phẫu thuật tiết niệu giỏi nhất đã cắt bỏ cả hai quả thận và nhanh chóng quay trở lại bệnh viện cho người nhận tạng đang chờ đợi.

Mặc dù tôi đã thực hiện thủ thuật này gần một trăm lần trong những năm sau đó, nhưng một sự việc xảy ra vào tháng 10/1995 đã khiến lương tâm tôi bị dày vò không ngừng... .

Trước khi hành quyết, tôi chích một mũi heparin để chống đông máu cho tù nhân này. Một viên công an gần đó nói với anh ấy rằng đó là thuốc an thần để tránh những đau đớn không cần thiết trong quá trình hành quyết. Phạm nhân đó đã đáp lại bằng cách cảm ơn chính quyền.

... Hoặc vì người thực hiện hành quyết quá lo lắng, nhắm bắn kém, hoặc cố tình bắn nhằm để giữ nguyên nội tạng nên tù nhân này vẫn chưa chết mà nằm co giật trên mặt đất.

“

Tôi buộc phải đưa ra cam kết rằng tôi sẽ không bao giờ vạch trần hành vi thu mua nội tạng của họ cũng như quy trình bảo quản nội tạng và da rồi bán để kiếm lợi nhuận kékch xù.

Bác sĩ Wang Guoqi

”

Dù sao thì chúng tôi cũng được lệnh đưa anh ấy đến xe cứu thương, nơi các bác sĩ tiết niệu Wang Zhifu, Zhao Qingling và Liu Oiyong đã lấy thận của anh ấy một cách nhanh chóng và chính xác. Khi họ làm xong, tù nhân vẫn còn thở và tim vẫn tiếp tục đập.

Người chỉ huy vụ hành quyết hỏi liệu họ có thể bắn phát súng thứ hai để kết liễu anh ta hay không, nhân viên tòa án trả lời: ‘Hãy giữ lại phát súng đó đi. Mất cả hai quả thận, anh ấy không thể nào sống sót được’... Sau sự việc này, tôi liên tục gặp những cơn ác mộng khủng khiếp.

Tôi đã làm việc tại các địa điểm hành quyết hơn chục lần và đã lấy da của hơn một trăm tù nhân trong các lò hỏa táng. Bất kể tác động nào tôi đã tạo ra cho cuộc sống của các nạn nhân bị bỏng và các bệnh nhân được cấy

ghép cũng không tha thứ cho cách thức lấy nội tạng phi đạo đức và vô luân này.

Tôi quyết định không tham gia lĩnh vực nội tạng nữa và vợ tôi ủng hộ quyết định của tôi. Tôi đã gửi văn bản báo cáo yêu cầu được chuyển sang công việc khác. Yêu cầu này đã bị từ chối thẳng thừng với lý do không có công việc nào phù hợp với kỹ năng của tôi. Tôi bắt đầu từ chối tham gia các chuyến đi đến các địa điểm hành quyết và lò hỏa táng, sau đó bệnh viện đáp lại bằng cách đổ lỗi và chỉ trích tôi vì đã từ chối.

Tôi buộc phải đưa ra cam kết rằng tôi sẽ không bao giờ vạch trần hành vi thu mua nội tạng của họ cũng như quy trình bảo quản nội tạng và da rồi bán để kiếm lợi nhuận kékch xù. Họ đe dọa tôi sẽ phải gánh chịu các hậu quả nặng nề và bắt đầu đào tạo người thay thế tôi. Cho đến ngày tôi rời Trung Quốc vào mùa xuân năm 2000, họ vẫn thu hoạch nội tạng từ các địa điểm hành quyết.”

Annie – Người tố cáo tù tháng 03/2006

Cô Annie là y tá làm việc tại phòng kế toán của Bệnh viện Tô Gia Đồn, Trung Quốc. Chồng cũ của cô là bác sĩ phẫu thuật thần kinh, người đã phẫu thuật cắt bỏ giác mạc của 2,000 học viên Pháp Luân Công. Các trích đoạn từ một cuộc phỏng vấn với ông David Kilgour và từ một bài diễn văn trước công chúng.

“Tôi tên là Annie. Tôi từng làm việc cho Trung tâm điều trị huyết khối Đông Tây y tỉnh Liêu Ninh. Tôi phơi bày một trại tập trung ẩn giấu bên trong bệnh viện này.

Công việc của tôi liên quan đến thống kê. Chồng cũ của tôi là một bác sĩ phẫu thuật ở bệnh viện đó. Tôi rất tiếc vì không thể tham dự buổi họp báo ngày hôm nay. Tôi đã thoát khỏi nguy cơ bị ám sát trong vài năm qua. Khi chồng cũ của tôi quyết định ngừng mổ lấy nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công, anh ấy suýt bị một tổ chức ở Trung Quốc ám sát... . Chồng cũ của tôi và tôi đã làm việc tại bệnh viện này từ năm 1999 đến năm 2004. [Anh ấy đã cắt bỏ] giác mạc cho khoảng 2,000 người... từ cuối năm 2001 đến tháng 10/2003. Tháng 07/2001... trên các phiếu thu, tôi ghi nhận nguồn cung cấp thực phẩm tăng mạnh. Ngoài ra, những người phụ trách hậu cần còn giao bữa ăn đến các cơ sở nơi các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ. Từ các phiếu thu này, [tôi biết] nguồn cung thiết bị y tế cũng tăng mạnh... Sau vài tháng, mức tiêu thụ thực phẩm và các vật tư khác giảm dần. Người phụ trách... gửi thức ăn cho các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ nói với tôi rằng có khoảng 5,000 đến 6,000 học viên.

Vào thời điểm đó, rất nhiều cơ quan công an và bệnh viện ở nhiều khu vực đang giam giữ nhiều học viên Pháp Luân Công. Rất nhiều người làm việc tại bệnh viện, trong đó có tôi, không phải là học viên Pháp Luân Công. Vì vậy, chúng tôi đã không chú ý.

Cô Annie tại buổi họp báo tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn năm 2006

Đọc trích đoạn cuộc phỏng vấn của bà Annie với ông David Kilgour

Nếu không phải chuyện xảy ra năm 2003, khi tôi phát hiện chồng cũ có liên quan trực tiếp đến việc này, thì có lẽ tôi cũng không mấy hứng thú với chuyện này.

Năm 2003, tôi được biết các học viên Pháp Luân Công đã được chuyển đến khu phức hợp dưới lòng đất và các bệnh viện khác, vì bệnh viện của chúng tôi không thể chứa được nhiều người như vậy.

Trong những năm 2001–2002, tôi không biết gì về việc thu hoạch nội tạng. Tôi chỉ biết việc giam giữ những người này. ... Các ca phẫu thuật bắt đầu vào năm 2001. Một số được thực hiện tại bệnh viện của chúng tôi và một số được thực hiện tại các bệnh viện khác trong khu vực.

“

Lúc đầu, vì lo sợ thông tin có thể lọt ra ngoài, nên các bác sĩ khác nhau đã cắt bỏ các cơ quan khác nhau ở các phòng khác nhau. Sau này, khi có tiền, họ không còn sợ hãi nữa. Họ bắt đầu cùng nhau lấy mổ lấy nội tạng.

Cô Annie, Người tố cáo

”

Lúc đầu [chồng cũ của tôi] cũng thực hiện các ca phẫu thuật, nhưng anh ấy không biết họ là học viên Pháp Luân Công. Ông ấy là một bác sĩ giải phẫu thần kinh. Ông ấy đã cắt giác mạc...

Bởi vì bệnh viện của chúng tôi không phải là bệnh viện ghép tạng – bệnh viện chỉ chịu trách nhiệm lấy tạng – còn những tạng này được cấy ghép như thế nào thì ông ấy không biết.

Cuối năm 2001, ông ấy bắt đầu phẫu thuật nhưng không biết những thi thể sống này là các học viên Pháp Luân Công. Ông ấy biết điều đó vào năm 2002.

Thông thường, những học viên Pháp Luân Công này bị chích một mũi thuốc để gây suy tim. Trong quá trình này, họ sẽ bị đẩy vào phòng phẫu thuật để lấy nội tạng.

Bề ngoài tim đã ngừng đập nhưng não vẫn hoạt động, vì mũi chích đó... Những người này bị đẩy sang các phòng mổ khác để cắt bỏ tim, gan, thận, v.v.

Trong một ca phẫu thuật, khi hợp tác với các bác sĩ khác, ông ấy được biết họ là học viên Pháp Luân Công, rằng nội tạng của họ đã bị lấy đi khi họ vẫn còn sống và đó không chỉ là giác mạc – mà họ còn lấy đi nhiều nội tạng.

Trong thời gian sau đó, khi các bác sĩ này hợp tác với nhau, họ bắt đầu thực hiện các ca phẫu thuật cùng nhau. Lúc đầu, vì lo sợ thông tin

“

Một số nhân viên trong bệnh viện này đã biết chuyện ... Nhiều bác sĩ phẫu thuật đã bí mật tham gia vào các ca phẫu thuật cắt bỏ nội tạng như vậy. Một số nhân viên khác không dám tiết lộ bí mật ngay cả khi họ biết chuyện này. Họ tránh nói về chuyện này vì không muốn bị sát hại.

Cô Annie, Người tố cáo

”

có thể lọt ra ngoài, các bác sĩ khác nhau đã cắt bỏ các cơ quan khác nhau ở các phòng khác nhau. Sau này, khi có tiền, họ không còn sợ hãi nữa. Họ bắt đầu cùng nhau lấy nội tạng.

Vào năm 2002, người hàng xóm [của tôi] được ghép gan. Ca ghép tạng này có giá 200,000 nhân dân tệ. Bệnh viện tính phí cho người Trung Quốc thấp hơn một chút so với người nước ngoài. ... [Chồng cũ của tôi] được nhờ đến giúp đỡ ở các bệnh viện khác.

Tuy nhiên, mỗi khi ông ấy làm một việc gì đó hoặc giúp đỡ kiểu này, ông ấy lại nhận được rất nhiều tiền và tiền thưởng là tiền mặt — gấp mấy chục lần mức lương bình thường của ông ấy. ... Thanh toán bằng nhân dân tệ Trung Quốc. Tương đương với hàng trăm ngàn dollar Mỹ.

Bởi vì chính sách nhà nước của chính quyền Cộng sản Trung Quốc cho phép sát hại các học viên Pháp Luân Công mà không phải chịu bất kỳ hậu quả pháp lý nào, nên cái chết của các học viên Pháp Luân Công trong hệ thống hình sự của Trung Quốc không là gì cả.

Cô Annie, Người tố cáo

Không có thủ tục hoặc giấy tờ thích hợp cho loại phẫu thuật này. Vì vậy, không có cách nào để đếm số lượng ca phẫu thuật theo cách thông thường.

[Chồng cũ của tôi] nghe nói ... có người bị giam dưới lòng đất. Nếu mỗi ngày thực hiện ba ca phẫu thuật thì sau vài năm hoạt động, đối với 5,000–6,000 người, sẽ không còn lại bao nhiêu người. Toàn bộ kế hoạch này và việc buôn bán nội tạng đều được hệ thống chăm sóc sức khỏe của chính phủ tổ chức. Trách nhiệm của các bác sĩ chỉ đơn giản là làm những gì họ được bảo phải làm.

Thi thể sẽ được đưa đến lò hỏa táng gần khu vực Tô Gia Đôn... Thông thường các lý do là “tim ngừng đập,” “suy tim.”

Khi những người này bị vây bắt và bị giam giữ, không ai biết tên họ hay họ đến từ nơi nào. Vì vậy, khi họ được đưa đến lò hỏa táng, không ai có thể nhận thi thể của họ.

Sau này, khi [chồng cũ của tôi] muốn bỏ cuộc, có người đã cố sát hại ông ấy. Ông nộp đơn xin nghỉ việc... Tháng 02/2004, sau khi được chấp thuận nghỉ việc, tháng cuối cùng làm việc ở bệnh viện... chúng tôi nhận được các cuộc điện thoại đe dọa ở nhà. Có người đã nói với ông ấy, ‘Anh hãy coi chừng mạng sống của mình.’

Một ngày nọ, chúng tôi tan làm vào buổi chiều. Có hai người đang tiến về phía chúng tôi định ám sát ông ấy... Tôi đẩy ông ấy sang một bên và chạy đi. Đàn ông không có giác quan thứ sáu tốt nên cứ bước đi.

Khi tôi nhận ra hai người này định rút dao đâm ông ấy, tôi đã đẩy ông ấy sang một bên... Nhiều người chạy tới và đưa tôi vào bệnh viện. Hai người này đã bỏ chạy.

... Tôi được biết họ là những tên côn đồ được cơ quan y tế chính phủ thuê.

Một số nhân viên trong bệnh viện này đã biết chuyện ... Nhiều bác sĩ phẫu thuật đã bí mật tham gia vào các ca phẫu thuật lấy nội tạng như vậy. Một số nhân viên khác không dám tiết lộ bí mật ngay cả khi họ biết chuyện này. Họ tránh nói về chuyện này vì không muốn bị sát hại.

“

Chồng cũ của tôi nói với tôi, ‘Em không biết gì về nổi thống khổ của anh đâu. Những học viên Pháp Luân Công này vẫn còn sống. Sẽ không sao nếu chúng ta lấy nội tạng ra khỏi các thi thể, nhưng những người này thực sự còn sống.’ Những việc này được thực hiện một cách bí mật... Các bác sĩ thực tập đã sử dụng thi thể của các học viên Pháp Luân Công để làm thí nghiệm. Một số bác sĩ cảm thấy rất đau đớn sau khi làm việc đó.

Cô Annie, Người tố cáo

”

Phần lớn các học viên Pháp Luân Công bị chuyển từ Nhà tù Dabei, Trại lao động cưỡng bức Mã Tam Gia và các nhà tù khác ở Thẩm Dương. Những người khác bị bắt cóc từ công viên hoặc từ nhà của họ. Họ bị bắt cóc vì

không chịu từ bỏ đức tin vào Pháp Luân Công. Cảnh sát không có bất kỳ lệnh khám xét nào và gia đình họ cũng không biết họ bị bắt khi nào. Bởi vì chính sách nhà nước của chính quyền Cộng sản Trung Quốc cho phép sát hại các học viên Pháp Luân Công mà không phải chịu bất kỳ hậu quả pháp lý nào, nên cái chết của các học viên Pháp Luân Công trong hệ thống hình sự của Trung Quốc không là gì cả. Tôi biết chuyện này vào cuối năm 2003. Lúc đó, chồng tôi đã trở nên lơ đãng và như bị hôn mê. Ông ấy đã làm việc đó nhiều năm nhưng chưa bao giờ nói với tôi về điều đó. Ông ấy đã giữ nó như một bí mật. Ông ấy thường gặp những cơn ác mộng khủng khiếp vào ban đêm và tỉnh dậy la hét, kinh hoàng. Ông ấy nhìn chăm chăm vào TV một cách trống rỗng. Khi con của chúng tôi hoặc tôi chạm vào ông ấy, ông ấy sẽ hét lên. Tôi thấy ông ấy trở nên bất thường.

Chồng cũ của tôi nói với tôi, ‘Em không biết gì về nổi thống khổ của anh đâu. Những học viên Pháp Luân Công này vẫn còn sống. Sẽ không sao nếu chúng ta lấy nội tạng ra khỏi các thi thể, nhưng những người này thực sự còn sống.’ Những việc này được thực hiện một cách bí mật... Các bác sĩ thực tập đã sử dụng thi thể của các học viên Pháp Luân Công để làm thí nghiệm. Một số bác sĩ cảm thấy rất đau đớn sau khi làm việc đó.

Chồng cũ của tôi có thói quen viết nhật ký. Có một đoạn trong nhật ký của ông ấy như sau. Khi một bệnh nhân đã bị mất ý thức, ông ấy đã dùng kéo cắt quần áo của cô. Một gói đồ rơi ra khỏi túi cô. Chồng tôi mở nó ra và thấy bên trong có một chiếc hộp nhỏ. Bên trong hộp có một lá bùa may mắn có biểu tượng Pháp Luân Công và một tờ ghi chú. Tờ giấy viết: ‘Chúc mừng sinh nhật mẹ.’

Tôi không phải là một học viên Pháp Luân Công. Ở đây tôi không nói với đạo đức cao thượng giống như các học viên Pháp Luân Công.

Lời kể của thân nhân các nạn nhân bị cưỡng bức thu hoạch nội tạng

Phương pháp xử lý thi thể của nạn nhân bị cưỡng bức thu hoạch nội tạng khác nhau tùy theo khu vực, cơ sở giam giữ và bệnh viện. Trong một số trường hợp, các thành viên trong gia đình được thông báo sau khi người thân của họ qua đời và được hỏa táng mà không có sự đồng ý của họ. Đôi khi các thành viên trong gia đình được phép nhìn thấy thi thể trước khi hỏa táng, và trong những trường hợp này, nội tạng đã được lấy ra khỏi thi thể của người thân của họ. Báo cáo của hai luật sư Kilgour và Matas có đề cập đến năm trường hợp “Học viên Pháp Luân Công bị lấy nội tạng mà không có sự đồng ý của gia đình” và những trường hợp khác đã được ghi nhận trong những năm sau này.

Han Yu

Học viên Pháp Luân Công có cha bị sát hại và được cho là đã bị thu hoạch nội tạng khi bị cầm tù oan ở Bắc Kinh

Lời khai được đưa ra tại cuộc họp báo DAFOH tại Câu lạc bộ Harvard, tháng 09/2019

“Ngày 04/05/2004, cha tôi qua đời tại Trại giam quận Phòng Sơn. Công an cho rằng cần phải khám nghiệm tử thi vì nguyên nhân cái chết không rõ ràng.

Tuy nhiên, mẹ kế của tôi nói với tôi rằng bà không ký vào giấy đồng ý và tôi cũng không thấy bất kỳ văn bản nào yêu cầu người nhà đồng ý cho khám nghiệm tử thi.

Cuối cùng, công an tiến hành khám nghiệm tử thi mà không có sự đồng ý của gia đình, thậm chí còn cấm người nhà chúng tôi được nhìn thấy thi thể... họ không cung cấp cho chúng tôi bất kỳ kết quả khám nghiệm tử thi nào.

Chỉ đến ngày hỏa táng thì hài cha tôi, cơ quan chức năng mới in biên bản tại chỗ và ... cho rằng cha tôi tử vong vì đau tim.

Ngày 18/06/2004, hơn một tháng sau khi cha tôi qua đời, công an đã cho phép gia đình chúng tôi được xem hài cốt... Sở công an Phòng Sơn đã cử rất nhiều xe cảnh sát và nhân viên đến giám sát chặt chẽ hiện trường.

Chúng tôi không được phép mang theo máy ảnh — chỉ những người thân trong gia đình mới được phép nhìn thấy hài cốt, mỗi lượt hai người, và dưới sự giám sát chặt chẽ của cảnh sát tại hiện trường.

Khi nhìn thấy thi thể của cha tôi, tôi vẫn không thể tin đó là sự thật. Cha tôi nằm đó với vô số vết sẹo. ... Có những mũi khâu ở vùng cổ họng, dùng những sợi chỉ đen rất dày. Vết mổ kéo dài xuống cho đến khi được quần áo che kín. Tôi bước lại gần, muốn cởi cúc quần áo và xem xét vết thương. Mặc dù tôi có thể mở

được hai nút bấm nhưng cảnh sát tại hiện trường đã ngay lập tức ngăn cản tôi và buộc gia đình tôi phải rời khỏi nơi đó.

Sau đó, những người thân khác của chúng tôi, trong đó có chú tôi, bước vào. Họ xé quần áo của cha tôi khi cảnh sát không kịp chuẩn bị. Họ phát hiện vết mổ kéo dài từ cổ họng đến bụng.

Khi ấn vào bụng, họ phát hiện bụng cha tôi bị nhét đầy đá cứng. Chú tôi rất tức giận và tra hỏi cảnh sát họ đã làm gì với cha tôi khiến ông chết không toàn thân như vậy.

Cảnh sát chỉ nói rằng đây là do khám nghiệm tử thi. Chú tôi chạy ra hỏi mẹ kể tại sao lại đồng ý khám nghiệm tử thi. Mẹ kể tôi khóc lóc và nói rằng bà không hề ký”.

Yanchao Zhang

Gia đình nạn nhân Pháp Luân Công bị cưỡng bức thu hoạch nội tạng ở tỉnh Hắc Long Giang

Lời khai có trong Báo cáo Kilgour/Matas, tháng 07/2007

“Tại Nhà hỏa táng Huangshanzuizi ở thành phố Cáp Nhĩ Tân, người nhà của ông Zhang đã nhìn thấy thi thể của ông bị tra tấn dã man đến mức không thể nhận

Chú thích ảnh: Cựu Đại sứ Hoa Kỳ về Tự do Tôn giáo Quốc tế Sam Brownback cùng các học viên Pháp Luân Công Han Yu (phải) và Jiang Li tại Đại hội đồng Liên Hiệp Quốc vào năm 2019. (Ảnh: DAFOH)

dạng và bị biến dạng một cách khủng khiếp. Một chân của ông đã bị gãy. Một trong hai nhãn cầu của ông đã bị mất và hốc mắt bị lõm vào, để lại một lỗ hổng. Hầu như không có da trên đầu, mặt, và hầu hết các bộ phận trên cơ thể của ông, và không còn một chiếc răng nào ở hàm dưới, vốn đã bị gãy. Quần áo của ông cũng không còn nữa.

Những vết bầm tím và vết thương có thể được nhìn thấy khắp nơi trên cơ thể ông. Trên ngực ông có một vết cắt dài, rõ ràng là đã được khâu lại sau đó. Ngực của ông cũng bị lõm vào, hộp sọ của ông bị mở ra và một phần não của ông bị cắt bỏ. Nội tạng của ông đã bị thiếu mất.

Hơn 60 công an vũ trang đã có mặt tại lò hỏa táng khi gia đình ông Zhang đến thăm. Họ tuyên bố rằng bất cứ ai thỉnh nguyện cho ông Zhang Yanchao sẽ bị bắt ngay lập tức và bị đối đãi như một 'kẻ phản cách mạng'."

“

Một trong hai nhãn cầu của ông đã bị mất và hốc mắt bị lõm vào, để lại một lỗ hổng. Hầu như không có da trên đầu, mặt và hầu hết các bộ phận trên cơ thể của ông, và không còn một chiếc răng nào ở hàm dưới, vốn đã bị gãy. Quần áo của ông cũng không còn nữa.

Yanchao Zhang

”

Jiang Li

Học viên Pháp Luân Công có cha, cũng là một học viên Pháp Luân Công, đã qua đời trong tù trong tình trạng đáng ngờ.

Lời khai được đưa ra tại Cuộc họp báo DAFOH ở Câu lạc bộ Harvard, tháng 09/2019

Cô Jiang Li và cha của cô năm 2006

“Cha tôi... bị bắt cóc vào trung tâm tẩy não, sau đó bị chuyển đến trại lao động Tây Sơn Bình ở thành phố Trùng Khánh trong một năm. Ngày 27/01/2009, vào khoảng 3 giờ chiều, chị gái, anh trai, cháu gái và tôi cùng nhau đến thăm cha tôi ở trại lao động đó. Vào thời điểm đến thăm, tình trạng sức khỏe của cha tôi bình thường.

Ngày 28/01/2009, lúc 2 giờ 40 phút chiều, trại lao động gọi điện thoại và nói với chúng tôi rằng cha chúng tôi đã qua đời và bảo chúng tôi nhanh chóng đến bệnh viện trong trại lao động. Lúc 7 giờ tối ... [chúng tôi] đã đến thành phố Trùng Khánh ... Công an nói rằng chúng tôi cần đợi các thư ký từ công an, văn phòng công tố, và tòa án đến.

Cuối cùng, xe cảnh sát đưa chúng tôi đến Nhà tang lễ Thạch Gia Lương và chúng tôi đến đó sau 10 giờ tối. Nhà tang lễ được công an vũ trang từ quận Beiji của thành phố Trùng Khánh canh gác, và có rất nhiều xe hơi, kể cả xe công an trong bãi đậu xe ở đó.

Tại nhà tang lễ, chúng tôi được thông báo chỉ được nhìn thấy đầu cha tôi trong 5 phút mà không được ghi âm hay chụp ảnh. Và mọi người đều phải khám xét người trước khi vào.

Hai vợ chồng chị tôi đi vào trước. Thi thể của cha tôi được đặt vào ngăn giữa của tầng thứ hai của tủ đông. Họ kéo ngăn kéo ra, chỉ để lộ ra đầu cha tôi. Chị gái tôi gọi tên cha tôi và chạm vào mặt ông. Cô nhận thấy nhân trung của ông vẫn còn ấm.

Chị tôi bàng hoàng và hét lên: 'Cha tôi vẫn còn sống!' Nghe tiếng hét của chị, chúng tôi lao vào phòng, kéo ngăn kéo ra nửa chừng, rồi sờ vào ngực ông thì thấy ngực ông quả thực vẫn còn ấm, vẫn còn là nhiệt độ cơ thể.

Sau đó, chúng tôi kéo toàn bộ thi thể của cha tôi ra khỏi tủ đông và đặt xuống đất. Chúng tôi liền tra hỏi họ, 'Cha tôi chưa chết sao lại để ông ấy vào tủ đông?'

Anh tôi cũng thắc mắc, 'Sao cha tôi chết cách đây hơn bảy tiếng và để trong tủ lạnh lâu như vậy mà thi thể vẫn còn ấm. Các ông có thể đến và sờ đi.' Tuy nhiên, một nữ nhân viên ở đó cầm giấy chứng tử nói với chúng tôi: 'Dù sao thì chúng tôi cũng có giấy chứng tử của bệnh viện!'

Những vết bầm tím và vết thương có thể được nhìn thấy khắp nơi trên cơ thể cha tôi. Trên ngực ông có một vết cắt dài, rõ ràng đã được khâu lại sau đó. Ngực của ông cũng bị lõm vào, hộp sọ của ông bị mở ra và một phần não của ông đã bị lấy đi. Nội tạng của ông đã bị mất.

Yanchoo Zhang

Chúng tôi yêu cầu đo lại thân nhiệt nhưng công an mặc thường phục từ chối. Trong lúc chúng tôi chuẩn bị cởi quần áo cho cha tôi để kiểm tra kỹ hơn rồi tiến hành hô hấp nhân tạo, một nhóm bốn năm người đã lôi chúng tôi ra khỏi nhà tang lễ và ra lệnh cho chúng tôi ký vào giấy đồng ý hỏa táng

cha tôi. Chúng tôi kiên quyết từ chối và nói với họ rằng chúng tôi sẽ không ký vì cha tôi vẫn còn sống.

Ngày 29/01, chị tôi và tôi đến sở công an Trùng Khánh. ... trình báo vụ việc này và yêu cầu trợ giúp pháp lý. [Họ] ác độc nói với chúng tôi rằng họ vẫn có thể hỏa táng thi thể mà không cần sự đồng ý của gia đình.

Sau đó, chúng tôi đã được Giám đốc Bolin Chu của Văn phòng Công tố thành phố Trùng Khánh thông báo rõ ràng rằng nội tạng của cha tôi đã được lấy ra để làm mẫu vật y tế và hài cốt đã được hỏa táng, mặc dù chúng tôi không ký giấy đồng ý hỏa táng thi thể của cha tôi. Báo cáo khám nghiệm tử thi cho biết có vết bầm tím ở ngực và hai cánh tay, xương sườn thứ 4, thứ 5 và thứ 6 của ông bị gãy.

Ngày 13/05/2009, chúng tôi đã thuê hai luật sư Li Chunfu và Zhang Kai từ Bắc Kinh ... Tuy nhiên, hơn 100 người từ Cục Công an quận Jiangjin, văn phòng 610, Ủy ban Chính trị và Pháp luật, đồn công an Jijiang, và chính quyền địa phương khác văn phòng, bao vây nhà chúng tôi... đánh đập hai luật sư này...

Điện thoại di động và máy điện toán của họ bị cướp, tay bị còng. Zhang Kai, Li Chunfu và Jiang Hongbin sau đó bị bắt cóc và nhốt vào đồn công an Jijiang.

Tháng 07/2013, Văn phòng Công an quận Jiangjin, thành phố Trùng Khánh đã cử đại diện đến Thượng Hải để đề nghị tôi giải quyết

riêng vụ án của cha tôi một lần nữa.

Họ nói rằng bất kỳ thỏa thuận dàn xếp nào cũng có thể được họ đồng ý, miễn là tôi từ bỏ vụ kiện của cha tôi và ngừng kháng cáo. Tôi từ chối và nói với họ rằng tôi sẽ làm đến cùng để đòi lại công lý cho trường hợp của cha tôi”.

Lời kể của các nạn nhân Pháp Luân Công đã được kiểm tra y tế khi bị cầm tù

Việc chọn học viên Pháp Luân Công đi khám sức khỏe khi bị giam giữ ở Trung Quốc không phải là những trường hợp cá biệt, mà là trên diện rộng và có rất nhiều. Những trường hợp này dẫn đến sự cảnh báo vì chúng bất thường và không có mục đích hợp lý. Việc tra tấn những học viên Pháp Luân Công bị giam giữ mâu thuẫn với mục đích can thiệp sức khỏe thông thường của việc khám sức khỏe và bóc lột thông qua lao động cưỡng bức mâu thuẫn với chi phí cao của việc khám sức khỏe. Khối lượng xét nghiệm lớn là không điển hình và tính chất bắt buộc của các xét nghiệm là đáng lo ngại, đặc biệt là vì trên thực tế các loại xét nghiệm được báo cáo phù hợp với việc đánh giá sức khỏe nội tạng và thu thập dữ liệu để thiết lập sự phù hợp của ca cấy ghép.

Báo cáo của hai ông Kilgour/Matas bao gồm 34 lời khai của các nhân chứng, vốn là

Xem lời chứng của
Ning Shi tại Hội nghị
thượng đỉnh điều
dưỡng năm 2022

những người đã được kiểm tra y tế trong khi bị giam giữ.

Các báo cáo về việc cưỡng bức lấy mẫu máu và DNA từ các học viên Pháp Luân Công bị giam giữ tiếp tục xuất hiện trên trang Minghui.org, một trang truyền thông đăng tải những lời tường thuật trực tiếp của các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc, đã thu thập 129 trường hợp lấy mẫu máu và DNA trong nửa đầu năm 2021 và nhiều báo cáo đã được đưa ra về việc các học viên Pháp Luân Công bị cưỡng bức lấy máu tại nhà của họ trước khi bị bắt hoặc không bị bắt.

Ning Shi

Học viên Pháp Luân Công ở tỉnh Sơn Đông hiện đang sống ở Hoa Kỳ đã bị bắt oan ở Trung Quốc 20 lần và đã trải qua các cuộc kiểm tra y tế cho thấy hành vi chuẩn bị thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Ning Shi

Lời chứng được đưa ra tại Hội nghị thượng đỉnh y tá khai mạc năm 2022 về chống và ngăn chặn nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức, tháng 11/2022.

“Năm 2007, tôi đã ở trong một số nhà tù. Các bác sĩ và y tá đã khám sức khỏe cho tôi rất nhiều lần trong thời gian đó. Điều đó khiến tôi cảm thấy bất thường và lo lắng vì họ tra tấn tôi quá nặng nề và không quan tâm liệu tôi có tử vong hay không. Họ không quan tâm đến thương tích hay bệnh tật của tôi.

“

Năm 2007, tôi đã ở trong một số nhà tù. Các bác sĩ và y tá đã khám sức khỏe cho tôi rất nhiều lần trong thời gian đó. Điều đó khiến tôi cảm thấy bất thường và lo lắng vì họ tra tấn tôi quá nặng nề và không quan tâm liệu tôi có tử vong hay không. Họ không quan tâm đến thương tích hay bệnh tật của tôi.

Ning Shi

”

Các học viên Pháp Luân Đại Pháp trong tù bị tách khỏi các tù nhân hình sự khác, nhưng chỉ trước khi chính quyền đưa họ đi khám. Họ đã bị khám nhiều lần, nhiều hơn những người khác hoặc các tù nhân hình sự.

Họ lấy máu của tôi ít nhất mỗi tháng một lần trong thời gian tôi ở bệnh viện nhà tù.”

Zhongfeng Tian

Học viên Pháp Luân Công hiện đang sống ở Hoa Kỳ bị giam giữ phạm bất hợp pháp oan ở Trung Quốc trong thời gian đó cô bị còng tay vào giường bệnh viện để chờ mổ lấy nội tạng. Lời khai được đưa ra trong bài viết của The Epoch Times “Người tị nạn Trung Quốc từng bị ‘Giữ như thú vật để thu hoạch nội tạng’” tháng 02/2015.

“Một ngày nọ, 10 lính canh đến bắt tôi trong trại lao động, trùm một chiếc mũ trùm đầu màu đen lên mắt tôi và đẩy tôi vào một chiếc xe công an... khi họ cởi chiếc mũ trùm đầu ra, tôi thấy mình đang ở trong một phòng bệnh. Họ đặt tôi lên giường và còng tay chân tôi vào đó.

Zhongfeng Tian

Một bác sĩ đã đến, kiểm tra sức khỏe của cô và nói với công an trước khi rời đi rằng ‘mọi

thứ đều bình thường’, cô Tian nói. Cô lại bị còng... Cảnh sát theo dõi cô 24/24...

Mỗi buổi sáng, một người phụ nữ Trung Quốc ... mặc áo khoác trắng và đội mũ trắng đến kiểm tra huyết áp, chức năng tim và sức khỏe. ... Bác sĩ này lại nói ‘mọi thứ đều bình thường’ khi rời đi.

Một ngày nọ, cô tình cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa một nữ công an và có giọng nam trên điện thoại... nữ công an này trả lời ‘Tôi đang ở khoa tim.’ Cô Tian nhớ mình đã cảm thấy khó hiểu và kinh hoàng, cô tự nghĩ, ‘Vậy đây là khoa bệnh tim à? Tôi đang làm cái gì ở đây vậy?’

Trải nghiệm kỳ lạ nhất của cô có lẽ là khi cô thức dậy và thấy một người đàn ông trong phòng mình, đi tới đi lui trước giường cô, dường như đang đánh giá cô. “Anh là ai?” cô hỏi. Anh ta rất ngạc nhiên và nói ‘Tôi ... tôi là y tá. Tôi ở đây để chăm sóc gia đình mình.’

Cô bắt đầu nói với anh ta rằng cô là một học viên Pháp Luân Công bị giam giữ, bị đưa đến trại lao động cưỡng bức và hiện giờ không hiểu sao lại phải nhập viện.

Một công an bảo vệ xông vào, lớn tiếng bảo cô im lặng, và người đàn ông rời đi. Hai người đi ra ban công, cô nghe thấy nữ công an nói: “Thân thể cô ấy đặc biệt tốt, chỉ là đầu não của cô ấy có vấn đề thôi.

Cô Tian nhớ mình đã nghĩ, ‘Rõ ràng là họ đang nói về mình; tại sao người đàn ông xa lạ đó lại quan tâm đến mình đến vậy?’

Cô Tian nhớ lại, khi người đàn ông rời đi, anh ta nhìn cô với vẻ mặt kỳ lạ nhất, ‘như thể anh ta đang nhìn một vật thể chứ không phải một người.’

[Tôi] nhớ... những câu chuyện vừa được tiết lộ về việc các học viên Pháp Luân Công tại bệnh viện Tô Gia Đồn ở vùng đông bắc Trung Quốc bị sát hại để lấy nội tạng. Và tôi cũng nhớ lại việc tôi biết một học viên Pháp Luân Công trẻ, khỏe mạnh tên Lý Mai, 28 tuổi, đã qua đời một cách bí ẩn sau khi bị bắt.

Khi gia đình nhìn thấy thi thể của cô ấy, trên đó có những vết mổ bắt đầu từ dưới cằm. Và sau đó, không ai biết tại sao thi thể của cô lại bị buộc phải hỏa táng.

Khi tôi nghĩ về tất cả những điều này, tôi bắt đầu run rẩy. Tôi đã trở thành một phần trong ‘kho nội tạng’ của họ chưa? Có phải tôi đang bị giữ như một con vật để thu hoạch nội tạng?

Tôi bắt đầu phản kháng ngay lập tức, làm mọi cách có thể để ngăn họ còng tôi lần nữa.

Tôi cũng bắt đầu hét lên: ‘Anh muốn sát hại tôi! Các người muốn thu hoạch nội tạng từ một học viên Pháp Luân Công còn sống!’

Trong lúc náo loạn, một trong những bác sĩ khác của bệnh viện đã đến gần cô và lặng lẽ nói với cô rằng đêm đó cô không được đi cùng ai, nhưng anh ta đang trực và sẽ giúp đỡ. Một y tá sẽ đến và đưa cho cô một ít thuốc. Cô phải để anh ta chích cho cô.

Đêm hôm đó, quả thực có một y tá đã đến chích cho cô một mũi... [điều này] không hiểu sao lại khiến cho sức khỏe của cô đột nhiên

xấu đi, và rồi cô Tian được xuất viện.

Ngày hôm sau, một y tá khác đến, bắt đầu kiểm tra và cau mày: ‘Hôm qua cô vẫn ổn. Tại sao đột nhiên lại thế này?’ Một y tá khác cũng có phản ứng tương tự. Cô lập tức bị đưa trở lại trại lao động.

Lính canh ở đó nói ‘nội tạng của cô không tốt – chúng tôi không muốn cô!’ và chích cho cô thứ mà cô nói là chất độc. Cô nói, ý định của họ là đưa cô về nhà và chết.

Dai Ying

Học viên Pháp Luân Công đến từ Thâm Quyển hiện đang sống ở Na Uy đã bị giam giữ bất hợp pháp ở Trung Quốc hai lần, trong đó cô đã trải qua các cuộc kiểm tra y tế cho thấy có các bước chuẩn bị thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Lời khai được đăng trong một bài báo của Health Europa “Thu hoạch nội tạng cưỡng bức ‘Họ giết người vô tội để lấy nội tạng,’” tháng 02/2020

Đọc lời khai của Dai Ying được công bố trên Health Europa

“Tháng 04/2004, tất cả các học viên Pháp Luân Công trong trại lao động đều được kiểm tra y tế; họ được chích thuốc và lấy máu.

Vào ngày diễn ra cuộc kiểm tra y tế, rất nhiều công an vây quanh chúng tôi, và các bác sĩ từ bên ngoài đến, và tất cả các học viên Pháp Luân Công bị kéo vào một phòng họp.

Tôi hỏi một lính canh tại sao chỉ có học viên Pháp Luân Công mới bị chích thuốc và anh ta nói đây là một [chương trình] đặc biệt của chính quyền. Một nữ học viên có tâm thái mạnh mẽ và không muốn từ bỏ đức tin của mình đã bị buộc phải chích thuốc, nhưng sau khi được chích thuốc, cô ấy đã ngất xỉu, nên mọi người hoảng sợ và chạy ra khỏi phòng họp.

Vài ngày sau, các học viên Pháp Luân Công bị kéo lên một chiếc xe buýt sang trọng được lắp đặt đầy đủ các thiết bị để khám sức khỏe.

Chúng tôi không được biết cuộc khám sức khỏe này nhằm mục đích gì, chúng tôi chỉ bị buộc phải trải qua những cuộc kiểm tra khác nhau. Tôi đã được lấy một lọ máu lớn.

Họ chụp X-quang và sau đó chúng tôi đến phòng khám trong tù, nơi họ kiểm tra thận của tôi và thực hiện điện tâm đồ.

Vị bác sĩ đó dừng lại một lúc và hỏi tôi có vấn đề gì về tim không. Tôi nói với họ rằng tôi đã bị bức hại nghiêm trọng trong nhiều năm và đôi khi tim tôi ngừng đập.

Ông ấy hỏi tôi những câu hỏi về thận của tôi; Tôi nói trước khi tôi bắt đầu tu luyện Pháp Luân Công, tôi bị bệnh thận.

Khi họ kiểm tra mắt tôi, tôi nói với họ rằng tôi thậm chí không thể nhìn thấy chữ lớn nhất vì tôi đã bị dùi cui điện đánh và bị mất thị lực.”

Xu Wenlong

Cô Dai Ying và chồng của cô

Trường hợp học viên Pháp Luân Công được đăng trên Minghui.org, tháng 10/2022.

“Ông Xu bị bắt ... và bị quản thúc tại gia sáu tháng ... Khi thời hạn sáu tháng quản thúc tại gia sắp hết hạn, công an lại bắt giữ ông ... [và] lấy mẫu máu và dọa giết ông.

Theo anh họ của ông Xu, người bị bắt cùng ông, mặc dù công an không phải là nhân viên y tế nhưng họ rất thành thạo trong việc lấy máu của ông. Người chị họ không tu luyện Pháp Luân Công cũng bị lấy máu.

Người chị họ nói rằng khi họ bị giữ tại Đồn cảnh sát Zhiyuan, cô tình cờ nghe được hai viên công an nói về một quả thận được bán với giá 400,000 nhân dân tệ. Cô hỏi liệu họ có đang nói về việc thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công hay không. Họ không trả lời.”

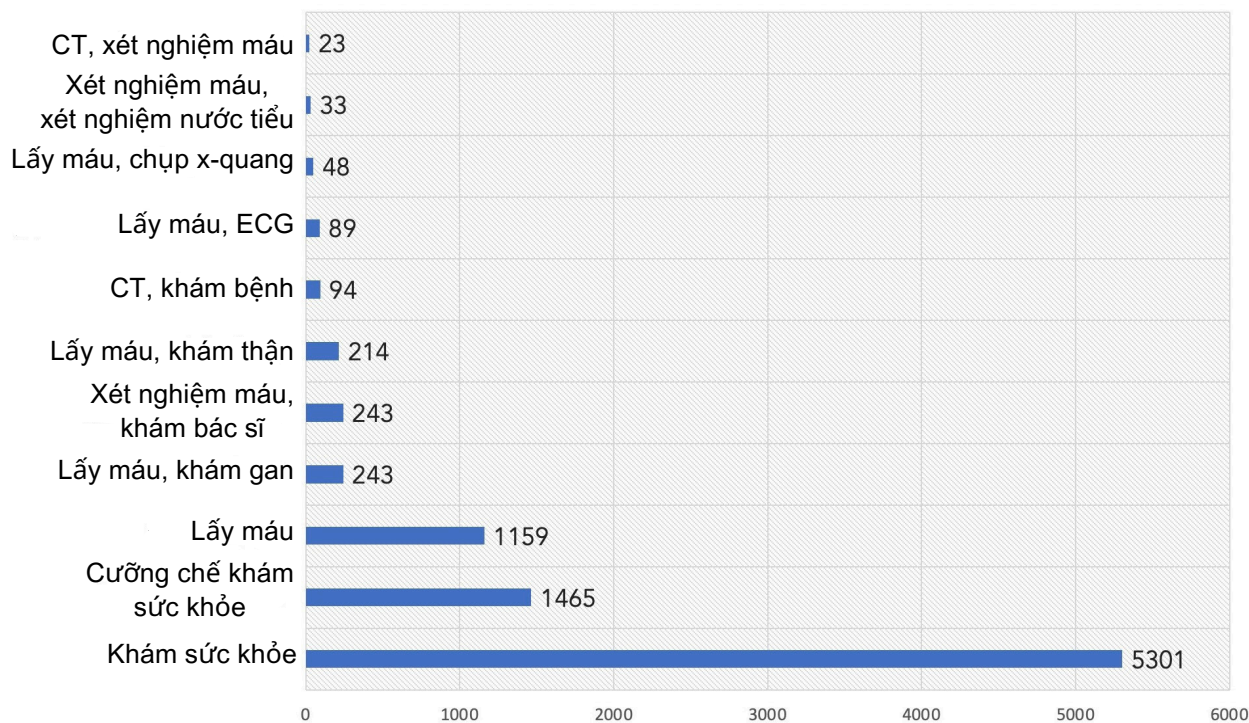
Giai thoại và Bằng chứng

Những lời kể của nhân chứng nói trên rất chi tiết và các mô tả khác nhau về hình thức và nội dung, trong đó mỗi lời khai riêng lẻ sẽ

góp phần tạo nên một bức tranh lớn hơn về những trải nghiệm giống nhau nhất quán. Chúng đáng tin cậy, tuy nhiên các nhà phê bình có thể xem các câu chuyện này là giai thoại vì đây là những trường hợp cá nhân.

Đây là một thách thức thường gặp khi trình bày lời khai của nhân chứng: Người ta có nên chú ý đến lời khai của từng cá nhân có thể bị loại bỏ dưới dạng báo cáo trường hợp riêng lẻ hay sử dụng dữ liệu tổng quát có thể cung cấp độ tin cậy thống kê nhưng không cung cấp thông tin quan trọng về chủ đề này? Chúng ta cần nhận ra rằng chúng ta có nguy cơ bỏ qua từng nạn nhân và nỗi kinh hoàng mà họ đã trải qua khi chúng ta đánh giá thấp lời kể của họ chỉ như những giai thoại.

Từ khóa tìm kiếm hàng đầu trên trang web Minghui.org (2000-2014)

Để giải quyết mối lo ngại về các trường hợp đơn lẻ, mang tính giai thoại, DAFOH đã thực hiện một nghiên cứu tìm kiếm từ khóa vào năm 2014 nhằm xem xét các báo cáo được thu thập trên Minghui.org đề cập đến các thuật ngữ cụ thể liên quan đến xét nghiệm y tế. Kết quả cho thấy số lượng bài viết được đăng trên Minghui.org có đề cập đến cụm từ tìm kiếm tương ứng.

Các con số không phản ánh số lần kiểm tra y tế mà chỉ phản ánh số lượng bài báo được gửi đề cập đến các kiểm tra y tế. Trong một số trường hợp, một bài báo có thể đề cập rằng “tất cả tù nhân” hoặc “200 tù nhân” đều trải qua các cuộc khám sức khỏe.

Trong trường hợp đó, số ca khám sức khỏe thực tế thậm chí còn cao hơn con số được liệt kê trong kết quả tìm kiếm.

Nếu có hai hoặc ba lời khai của nhân chứng về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức, xét nghiệm máu hoặc khám sức khỏe, thì chúng có thể được coi là giai thoại. Nhưng nếu có hàng trăm, hàng ngàn lời kể về việc xét nghiệm máu, khám sức khỏe và đe dọa rằng nội tạng sẽ bị thu hoạch thì các lời khai sẽ trở thành những bằng chứng thuyết phục.

“

Nếu có hai hoặc ba lời khai của nhân chứng về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức, xét nghiệm máu hoặc khám bệnh, thì chúng có thể được coi là giai thoại. Nhưng nếu có hàng trăm, hàng ngàn lời kể về việc xét nghiệm máu, kiểm tra y tế và đe dọa rằng nội tạng sẽ bị thu hoạch thì lời khai sẽ trở thành những bằng chứng thuyết phục.

”

5. Tòa án độc lập điều tra về hành vi thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc

Tháng 03/2020, Tòa án Trung Quốc, một tòa án nhân dân độc lập do Ngài Geoffrey Nice, KC (luật sư [thuộc hội đồng] cố vấn của nhà vua) đứng đầu, đã đưa ra phán quyết cuối cùng về hành vi thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm của chính quyền Trung Quốc.

Trong báo cáo dài 556 trang, hội đồng gồm bảy thành viên đã kết luận rằng “việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức đã được thực hiện trong nhiều năm trên khắp Trung Quốc với quy mô đáng kể và các học viên Pháp Luân Công là một — và có lẽ là nguồn cung cấp nội tạng chính... rất nhiều người đã thiệt mạng một cách thê lương

5. Tòa án độc lập điều tra về hành vi thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc

không thể diễn tả được” mà “không còn nghi ngờ gì nữa... cấu thành tội ác phản nhân loại.” China Tribunal được thành lập bởi Liên minh Quốc tế nhằm Chấm dứt Lạm dụng Ghép tạng tại Trung Quốc (ETAC) để xem xét bằng chứng về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm ở Trung Quốc và để điều tra những hành vi phạm tội hình sự nào có thể đã được thực hiện bởi chính quyền Trung Quốc hoặc các tổ chức hay các cá nhân được chính quyền ủng hộ.

Các tham luận viên đến từ khắp nơi trên thế giới, có chuyên môn về luật quốc tế, y học,

kinh doanh và quan hệ quốc tế.

Ngài Nice, đến từ Vương quốc Anh, đã dẫn đầu cuộc truy tố cựu Tổng thống Nam Tư Slobodan Milosevic vì tội ác chiến tranh. Trong lời khai của mình qua vệ tinh tại Diễn đàn Chính sách về Mua bán nội tạng và Hành quyết phi pháp ở Trung Quốc trên Đồi Capitol vào ngày 10/03/2020, ngài Nice tuyên bố rằng “bất kỳ cá nhân hoặc tổ chức nào tiếp xúc theo bất kỳ cách thức đáng kể nào với Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa” nên nhận ra rằng “họ đang tiếp xúc với một quốc gia tội phạm.” Báo cáo của Tòa án này diễn ra sau nhiều tháng điều tra bắt đầu vào năm 2018, bao gồm lời khai của hơn 50 chuyên gia,

lời kể trực tiếp từ các cựu tù nhân chính trị và tù nhân lương tâm, bằng chứng về việc tiếp nhận các cuộc gọi điện thoại từ năm 2018 và nhiều báo cáo điều tra với dữ liệu thống kê lấy từ năm nghiên cứu được trình bày dưới dạng lời kể hoặc bằng chứng tài liệu.

Tổng cộng có 300 trang lời khai và đệ trình của nhân chứng đã được xem xét.

Tòa án đã đưa ra bằng chứng chưa được tiết lộ trước đây để hỗ trợ cho kết luận của các tham luận viên, bao gồm:

- Một cuộc điện thoại bí mật tiết lộ rằng cựu lãnh đạo Đảng Cộng sản Trung Quốc Giang Trạch Dân đã ra lệnh bằng văn bản để thu mua nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công;
- Sự thừa nhận của các bác sĩ tại các bệnh viện cấy ghép Trung Quốc trong các cuộc điện thoại bí mật thông báo rằng nội tạng của những người bị giam giữ Pháp Luân Công đã được sử dụng và vẫn sẵn sàng để cấy ghép;
- Bản ghi âm đầy đủ cuộc trò chuyện qua điện thoại với một quan chức chính phủ Trung Quốc, người tự nhận mình là “kẻ đồ tể” và so sánh việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người còn sống với “giết heo. . . sau khi lấy nội tạng ra, tôi sẽ bán chúng.”

Các tham luận viên lưu ý trong báo cáo của họ rằng các quan chức của ĐCSTQ đã được

mời tham dự và giải quyết các cáo buộc chống lại họ nhưng những người này đã liên tục từ chối.

“

Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức đã được thực hiện trong nhiều năm trên khắp Trung Quốc với quy mô lớn và các học viên Pháp Luân Công là một – và có lẽ là nguồn cung cấp nội tạng chính.

”

Trong một cuộc phỏng vấn với tờ The Daily Mail, ngài Nice nói, “Nếu quý vị có bằng chứng rõ ràng về tội ác phản nhân loại đang được thực hiện kề cận các quốc gia Âu Châu, không chỉ chính phủ [Anh quốc] sẽ hành động mà cả công chúng cũng sẽ yêu cầu họ hành động. Sẽ không có vấn đề gì nếu đây là bên kia thế giới.” Ngài Nice nói thêm rằng vì có bằng chứng rõ ràng về việc thu hoạch nội tạng “có hệ thống và rộng khắp” ở Trung Quốc, nên các tổ chức quốc tế nên điều tra câu hỏi liệu những tội ác cấy ghép này có cấu thành tội diệt chủng hay không.

6. Diệt chủng lạnh

Công ước về Ngăn ngừa và Trừng phạt Tội Diệt chủng được Đại hội đồng Liên Hiệp Quốc thông qua vào ngày 09/12/1948 sẽ kỷ niệm 75 năm thiết lập vào năm 2023. Công ước này công nhận tội diệt chủng là một “tội ác theo luật pháp quốc tế, trái với tinh thần và mục đích của Liên Hiệp Quốc và bị thế giới văn minh lên án.” Công ước còn thừa nhận rằng trong mọi giai đoạn lịch sử, “nạn diệt chủng đã gây ra những tổn thất to lớn cho nhân loại”.

Công ước định nghĩa tội diệt chủng là “bất kỳ hành vi nào sau đây”, chẳng hạn như “sát hại các thành viên của nhóm, gây tổn hại nghiêm trọng về thể xác... cho các thành viên của nhóm, và cố tình áp đặt các điều kiện sống của nhóm nhằm mục đích gây ra sự hủy hoại về thể xác toàn bộ hoặc một phần,” được “thực hiện với mục đích tiêu diệt, toàn bộ hoặc một phần, một nhóm quốc gia, sắc tộc, chủng tộc hoặc tôn giáo.”

Bản chất trực lợi của việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức là rất quan trọng để “tuyển dụng” từ xa các bác sĩ trên khắp đất nước và hối lộ sự tham gia của họ. Do đó, nó đã trở thành một cơ chế tự vận hành, trong đó các bác sĩ và những người khác tham gia vào quá trình cấy ghép được trả tiền cho việc họ tuân thủ.

Công ước giải thích thêm rằng không chỉ hành vi diệt chủng có thể bị trừng phạt mà âm mưu hoặc nỗ lực thực hiện hành vi diệt chủng và đồng lõa trong hành vi diệt chủng cũng là những hành vi phạm tội có thể bị trừng phạt.

Công ước Diệt chủng đặt ra một khung pháp lý phù hợp với bối cảnh thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc. Năm 1999, cựu lãnh đạo ĐCSTQ Giang Trạch Dân đã cấm môn tu luyện Pháp Luân Công. Ông đã khởi xướng việc thành lập Phòng 610, một cơ quan nhà nước có quyền lực phi pháp, hoạt động trên toàn quốc ở Trung Quốc với nhiệm vụ duy nhất là xóa sổ Pháp Luân Công. Ông Giang bày tỏ ý định tiêu diệt Pháp Luân Công và các thành viên của môn này nhằm “hủy hoại thể xác.” Ông cũng ra lệnh rằng nếu các học viên Pháp Luân Công thiệt mạng vì bị tra tấn thì đó sẽ là sai lầm, nhưng họ sẽ được chính thức ghi nhận là tự sát.

Sau năm 1999, hoạt động thu hoạch nội tạng từ các tù nhân bị kết án và bị hành quyết được mở rộng và áp dụng cho các tù nhân lương tâm. Thay vì tra tấn đến thiệt mạng, thì việc sát hại các học viên Pháp Luân Công để lấy nội tạng không chỉ là một cách hiệu quả để xóa sổ nhóm công dân ôn hòa này mà còn mang lại lợi ích tài chính lớn cho chính phủ. Bản chất trục lợi của việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức rất quan trọng đối với việc ‘tuyển dụng’ từ xa các bác sĩ trên khắp đất nước và hối lộ sự tham gia của họ. Do đó, nó đã trở thành một cơ chế tự vận hành trong đó các bác sĩ và những người khác tham gia vào quá trình cấy ghép được trả tiền cho việc họ tuân thủ. Nếu chỉ vì động cơ tài chính thì bất kỳ

tù nhân nào cũng có thể bị biến thành nguồn nội tạng. Lời khai của các nhân chứng chỉ ra rằng các học viên Pháp Luân Công được chọn riêng cho các cuộc khám sức khỏe cụ thể và là mục tiêu chính của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức. Do đó, thật hợp lý khi xác định rằng mục tiêu chính của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức là các học viên Pháp Luân Công.

Đọc bài viết:
“Diệt chủng
lạnh”

Khi áp dụng các tiêu chí của Công ước Diệt chủng vào tình hình Trung Quốc sau năm 1999 nêu trên, có thể nhận thấy:

- Có hành vi sát hại các thành viên của nhóm Pháp Luân Công dưới hình thức tra tấn hoặc thu hoạch nội tạng cưỡng bức; Có sự hủy hoại toàn bộ hoặc một phần của nhóm người này;
- Ý định xóa sổ toàn bộ hoặc một phần nhóm tín ngưỡng Pháp Luân Công được
- Giang Trạch Dân thể hiện bằng lời nói, mệnh lệnh và hành động dưới hình thức Phòng 610 hoạt động tích cực trên toàn quốc;
- Tội ác diệt chủng đang được thực hiện đối với Pháp Luân Công, việc xóa sổ Pháp Luân Công và các học viên Pháp Luân Công được bộc lộ và cố gắng thực hiện, và do đó cần có một phản ứng quốc tế theo Công ước Diệt chủng; Và

Với cơ chế thu hoạch nội tạng cưỡng bức, trong đó các bệnh nhân cấy ghép đến Trung Quốc với mục đích nhận nội tạng được cấy ghép, những người được gọi là khách du lịch cấy ghép này đã kích hoạt việc mua sắm ‘nội tạng theo yêu cầu’ trong vòng vài ngày hoặc vài tuần. Cộng đồng quốc tế sẽ cần phải quyết định xem liệu vấn đề đồng lõa với nạn diệt chủng có được áp dụng hay không, sau đó thông báo và ngăn chặn những khách du lịch ghép tạng tiềm năng đến Trung Quốc vì mục đích ghép tạng.

Định nghĩa về tội diệt chủng của Công ước Diệt chủng không bao gồm bất kỳ tham chiếu nào đến thời gian. Việc tiêu diệt một nhóm người có thể diễn ra trong một khoảng thời gian ngắn hoặc trong một khoảng thời gian dài. Trong hầu hết các trường hợp, nạn diệt chủng xảy ra với cường độ cao trong một khoảng thời gian ngắn, còn được mô tả là “diệt chủng nóng.”

Ngược lại, một cuộc diệt chủng lạnh được thực hiện trong một khoảng thời gian dài, chậm rãi, khiến nó khó bị phát hiện hơn và tạo điều kiện cho một chiến dịch hủy diệt kéo dài. Một hệ thống độc đảng, chẳng hạn như hệ thống ở Trung Quốc, có thể bảo đảm rằng quy trình cấm và xóa bỏ được duy trì trong một thời gian dài, không phụ thuộc vào các cuộc bầu cử và giới hạn nhiệm kỳ. Vì vậy, hung thủ không bị áp lực phải tiêu diệt nhóm người này nhanh chóng, nhưng lại có thể theo đuổi sự hủy diệt trong nhiều thập niên. Điều này khiến sự hủy diệt diễn ra chậm chạp có kết quả tàn khốc. Khung thời gian của sự hủy diệt là

không liên quan.

Việc hiểu được rằng điểm khác biệt giữa diệt chủng nóng là dễ nhận biết hơn diệt chủng lạnh là rất quan trọng và cho phép chúng ta xác định rõ ràng rằng một cuộc diệt chủng lạnh, mặc dù không dễ dàng nhận ra, cũng không kém gì một cuộc diệt chủng.

Một cuộc diệt chủng diễn ra chậm có thể được thực hiện thông qua các bản án dài hạn trong các trại tạm giam và trại lao động, bị tra tấn, bao gồm tra tấn dẫn đến tử vong và thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

“

Tổng số nạn nhân của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức trong 23 năm qua sẽ vượt ngưỡng một triệu người.

”

Để minh họa tác động của sự hủy diệt chậm rãi nhưng đều đặn, chúng tôi trình bày một mô hình và tạm thời giả định rằng 18.250 tù nhân lương tâm Pháp Luân Công đang bị sát hại để lấy nội tạng mỗi năm. Điều này sẽ khiến 50 thành viên của nhóm này thiệt mạng mỗi ngày, đây chỉ là một phần nhỏ trong số 3.000 sinh viên thiệt mạng trong vụ thảm sát Thiên An Môn vào ngày 04/06/1989.

Trong khi giới truyền thông quốc tế chú ý đến vụ thảm sát ngày 04/06, thì việc sát hại 50 người mỗi ngày dường như không nhận được nhiều sự quan tâm. Tuy nhiên, nếu ngoại suy

trong suốt cuộc đàn áp Pháp Luân Công kéo dài 23 năm, tỷ lệ sát hại 50 người mỗi ngày sẽ dẫn đến tổng cộng khoảng 420.000 học viên Pháp Luân Công bị sát hại để lấy nội tạng.

Mô hình này cho thấy một chiến dịch xóa sổ chậm rãi nhưng đều đặn có thể có sức tàn phá khủng khiếp như thế nào, trong khi lại khó bị cộng đồng quốc tế phát hiện hơn. Mô hình này sử dụng các số liệu mang tính thận trọng. Số nạn nhân cộng dồn trong 23 năm sẽ vượt qua ngưỡng một triệu người.

Xem video của Edward McMillan-Scott về nạn diệt chủng

Rất khó để đánh giá con số thực tế các học viên Pháp Luân Công đã bị sát hại trong trại giam. Theo một vài ước tính, có từ 50.000 đến 100.000 học viên bị sát hại để lấy nội tạng mỗi năm; mặc dù con số này có thể không chính xác, nhưng con số thực tế có thể còn lớn hơn. Nội tạng không chỉ được sử dụng để cấy ghép mà còn được sử dụng cho các mục đích y tế khác. Ví dụ, tuyến tụy có thể được sử dụng để chiết xuất insulin, điều này sẽ mở rộng việc sử dụng nội tạng bị thu hoạch cưỡng bức cho các ứng dụng không liên quan đến cấy ghép.

Trước năm 2006, việc thu hoạch nội tạng từ các tù nhân lương tâm còn sống mà không có sự đồng ý là điều không thể tưởng tượng được, và đến bây giờ lẽ ra chúng ta đã học được bài học rằng nếu không có các cuộc thanh tra quốc tế độc lập, thì chúng ta không thể loại trừ hành động không thể tưởng tượng được tiếp theo của Trung Quốc.

Một cuộc diệt chủng lạnh đòi hỏi chúng ta phải chú ý đến các chi tiết và điều tra những hành động nhỏ dẫn đến tội ác phản nhân loại theo thời gian. Việc phát hiện sớm nạn diệt chủng tạo ra cơ hội lớn hơn nhằm kích hoạt phản ứng khẩn cấp, trong khi sự tàn phá kéo dài, chậm rãi từng bước nhỏ sẽ làm trì hoãn việc phát hiện và sau đó tạo điều kiện cho sự việc tiếp tục xảy ra trong một thời gian dài.

Trong cả hai trường hợp, đột ngột hoặc dần dần, việc xóa sổ nhóm người này có thể là tàn khốc và đầy tang thương.

Sau vụ thảm sát sinh viên trên Quảng trường Thiên An Môn năm 1989, cộng đồng quốc tế đã phản ứng quyết liệt. Các lệnh trừng phạt ảnh hưởng đáng kể đến Trung Quốc. Chính quyền Trung Quốc đã học được từ bài học này.

Với lệnh cấm Pháp Luân Công vào năm 1999, một cuộc đàn áp gay gắt đối với nhóm người này dường như không phải là một lựa chọn hiệu quả vì nó sẽ thu hút quá nhiều sự chú ý. Thay vào đó, chính quyền Trung Quốc đã chọn một chiến dịch diệt trừ diễn ra chậm rãi, ít bị phát hiện hơn theo kiểu diệt chủng lạnh.

Một phân tích học thuật, Diệt Chủng Lạnh: Pháp Luân Công ở Trung Quốc, đã được

phát hành trong Nghiên cứu và Phòng chống Diệt chủng.

Các tác giả thảo luận về sự hủy diệt diễn ra chậm rãi và giải thích chi tiết các yếu tố dẫn đến điều này. Họ đã chứng minh rằng chiến dịch xóa sổ Pháp Luân Công này có thể được coi là một cuộc diệt chủng lạnh và có thể được mô tả như một chiến lược mang tính hủy diệt gồm ba mũi nhọn:

1 . Cuộc diệt chủng lạnh chống lại Pháp Luân

Công mang tính đa chiều, theo đó các học viên Pháp Luân Công không chỉ bị hủy hoại về mặt thân thể mà còn bị hủy hoại về mặt tâm lý, xã hội và tinh thần, khiến cho sự hủy diệt trở nên triệt để và toàn diện.

2 . Sự tàn phá diễn ra theo một hình thức được che giấu che chắn khỏi tầm mắt của công chúng. Trong khi chính quyền Trung Quốc tiến hành hành quyết công khai các tù nhân bị kết án, thì việc tra tấn và thu hoạch nội tạng cưỡng bức của các học viên Pháp Luân Công lại không được thực hiện một cách công khai.

3 . Được bình thường hóa ở Trung Quốc, tức là các chiến dịch xuyên tạc thông tin của chính phủ đã tẩy chay và đối xử vô nhân đạo với các học viên Pháp Luân Công, từ đó thu hút sự đồng tình của người dân Trung Quốc để thực hiện cuộc đàn áp và xóa sổ Pháp Luân Công.

Sự tác động qua lại của các yếu tố vô hình, vật chất và phi vật chất này đã gây ra một sự hủy diệt tàn khốc và ngấm ngấm đối với các học viên Pháp Luân Công và môn thực hành

tâm linh này suốt 23 năm qua. Chiến lược ba mũi nhọn cho thấy đây là một cuộc diệt chủng lạnh.

Được quan sát một cách riêng biệt, mỗi khía cạnh trong số ba khía cạnh — đa chiều, tinh vi, bình thường hóa — là một khía cạnh nhỏ có thể được xem là bất công hoặc vi phạm nhân quyền. Đó là bước bổ sung trong việc nhận ra tác động qua lại của cả ba khía cạnh này, cho thấy việc xóa sổ Pháp Luân Công một có hệ thống và có chủ ý.

Bằng cách kết nối các điểm trên, chúng ta có thể nhận ra chiến lược ba mũi nhọn này và xác nhận sự hiện diện của một cuộc diệt chủng lạnh.

Cựu lãnh đạo chính quyền Trung Quốc bày tỏ ý định xóa sổ Pháp Luân Công, và các hành động của chính quyền này chứng thực cho âm mưu diệt chủng lạnh đối với Pháp Luân Công. Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công đóng một vai trò quan trọng trong chiến dịch này.

7. Thảo luận và phân tích

Chúng tôi chỉ giới hạn báo cáo này ở một phần nhỏ dữ liệu, bằng chứng và báo cáo của nhân chứng về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức của các học viên Pháp Luân Công.

Mục đích của chúng tôi là nêu bật dữ liệu và các thông tin quan trọng. Trong 16 năm qua, nhiều nhà điều tra độc lập đã thu thập thông tin và dữ liệu vượt quá nội dung báo cáo của chúng tôi gấp nhiều lần.

Với báo cáo này, chúng tôi ghi nhận công việc và nghiên cứu đã được thực hiện bởi tất cả các nhà điều tra, các ký giả, các nhà lập pháp, các tổ chức nhân quyền và y tế cũng như China Tribunal. Chúng tôi cũng muốn biểu dương những cá nhân dũng cảm đã mạo hiểm tính mạng để lên tiếng về tội ác cấy ghép tạng của Trung Quốc.

Điều quan trọng là phải chứng minh rằng có sự quan tâm của cộng đồng quốc tế và trên toàn cầu trong việc tìm hiểu thêm về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công ở Trung Quốc và chấm dứt hoàn toàn nạn lạm dụng cấy ghép này như đã thể hiện trong chiến dịch thỉnh nguyện toàn cầu của DAFOH, vốn đã thu hút được hơn 3 triệu chữ ký từ 50 quốc gia và các vùng lãnh thổ. Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công và bất kỳ tù nhân lương tâm hoặc thường dân nào khác là một tội ác phản nhân loại và trong trường hợp Pháp Luân Công, điều này thể hiện sự hiện diện của một cuộc diệt chủng lạnh.

Thực tế là những cáo buộc đầu tiên về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc được đưa ra một cách độc lập bởi những người không tu luyện Pháp Luân Công và do đó không có sự xung đột lợi ích, vốn là một yếu tố quan trọng xét về độ tin cậy của các tuyên bố đó.

Đây sẽ là động lực để xem xét các cáo buộc một cách nghiêm túc và dành thời gian cần thiết để đánh giá bằng chứng.

Những cuộc điện thoại tới các bệnh viện Trung Quốc do đội ngũ của hai ông Kilgour và Matas thực hiện có lẽ là những bằng chứng cụ thể đầu tiên minh họa cho sự tồn tại và mục đích của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Một dấu hiệu ban đầu khác của hoạt động cấy ghép bất hợp pháp là số lượng ca cấy ghép hàng năm tăng theo cấp số nhân từ năm 2000 đến năm 2004, một khoảng thời gian quan trọng vì không có ai trong cộng đồng toàn cầu nghi ngờ về sự tồn tại của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc. Do không có nhận thức của công chúng, nên chính quyền Trung Quốc đã mạnh dạn tiến hành mà không sợ bị trả thù, do đó số ca cấy ghép đã tăng gấp 2,5 lần vào năm 2004.

“

Việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công và bất kỳ tù nhân lương tâm hoặc thường dân nào khác là tội ác phản nhân loại và trong trường hợp Pháp Luân Công, điều này thể hiện sự hiện diện của một cuộc diệt chủng lạnh.

”

Tại thời điểm này, điều đáng chú ý là mặc dù Trung Quốc chính thức báo cáo đã thực hiện khoảng 13.000 ca cấy ghép vào năm 2004, nhưng một tờ báo của Trung Quốc lại

tuyên bố vào năm 2005 rằng 20.000 ca cấy ghép đã được thực hiện vào năm trước đó, và nghiên cứu sau đó được công bố vào năm 2016 cho thấy con số cấy ghép thực tế đã lên tới 50.000-100.000 ca mỗi năm. Nhưng trong báo cáo này, chúng tôi sẽ tham khảo những con số được báo cáo chính thức trong phân tích của chúng tôi.

Người ta có thể mong đợi sự gia tăng số ca cấy ghép được thấy từ năm 2000 đến năm 2004 sẽ tiếp tục, tuy nhiên, con số năm 2005 cho thấy sự suy giảm. Thông thường, số ca cấy ghép của một năm nhất định được thu thập vào đầu năm tiếp theo, do đó số ca cấy ghép của năm 2005 được công bố vào đầu năm 2006. Trong trường hợp này, đầu năm 2006 là thời điểm mà những người tố cáo đầu tiên, ông Peter và cô Annie, lên tiếng công khai về việc nội tạng bị thu hoạch cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công. Vào thời điểm đó, lẽ ra chính quyền Trung Quốc nên bị cảnh báo để cộng đồng quốc tế chú ý đến thị trường cấy ghép nội tạng của nước này. Do đó, rất có thể số ca cấy ghép hàng năm trong năm 2005 và 2006 đã giảm sau mức đỉnh điểm năm 2004 nhằm xoa dịu tình hình nhạy cảm. Nói cách khác, chúng ta không thể loại trừ khả năng số liệu ca cấy ghép hàng năm sau năm 2004 đã bị thao túng để giảm số ca cấy ghép được báo cáo, trong khi ngành cấy ghép thực tế ở Trung Quốc vẫn tiếp tục phát triển.

Sau đó, khái niệm về việc các số liệu bị làm giả cũng đã được chứng minh trong bối cảnh chương trình hiến tạng của Trung Quốc. Thật hợp lý khi nói rằng Trung Quốc đã thao túng số lượng ca cấy ghép thường xuyên đến mức không nên xem xét các ca cấy ghép theo giá trị trên bề mặt.

Điều này được tiết lộ thêm bằng cách so sánh số lượng ca ghép tạng của Trung Quốc với số liệu từ các quốc gia có chương trình hiến tạng nhân đạo. Trong khi các quốc gia khác cho thấy sự tăng trưởng tự nhiên về cấy ghép với mức tăng liên tục và ổn định thì số liệu của Trung Quốc lại có một quỹ đạo ‘núi và thung lũng’ phi thực tế:

- Giữa năm 2000 và 2004, mức tăng là quá cao.
Giữa năm 2004 và 2006, Trung Quốc
- dường như e ngại thể hiện sự gia tăng quá mức của mình về số lượng ca cấy ghép và nỗ lực khắc phục nhanh chóng với mức giảm mạnh chưa từng thấy ở bất kỳ quốc gia nào khác.
Từ năm 2006 đến năm 2015, Trung Quốc
- dường như đã đáp ứng được sự quan tâm và chú ý ngày càng tăng của quốc tế đối với thị trường cấy ghép nội tạng của nước này và báo cáo một mức ổn định kéo dài 10 năm là dưới 10.000 ca cấy ghép mỗi năm. Trong khi số lượng ở các quốc gia khác tăng đều đặn, sự bùng nổ cấy ghép trước đây của Trung Quốc dường như bị đình trệ.

Các báo cáo cho thấy cơ sở hạ tầng cấy ghép của Trung Quốc đã mở rộng, với các bệnh viện bổ sung thêm giường cho các khu cấy ghép và báo cáo tỷ lệ lấp đầy cao và doanh thu cao hơn, đồng thời các nhóm cấy ghép làm việc nhiều giờ. Nói cách khác, các chỉ số về cơ sở hạ tầng và nhân sự cho thấy sự bùng nổ về cấy ghép, tuy nhiên số lượng cấy ghép chính thức vẫn trì trệ trong 10 năm. Ít nhất thì điều này là không thể tin được. Sau đó, sau khi chính thức khai triển chương trình hiến tạng cộng đồng, Trung Quốc dường như đã có

được sự tín nhiệm mới và số ca cấy ghép lại tăng theo cấp số nhân, lớn hơn bất kỳ quốc gia nào khác. Những con số này có đáng tin cậy không?

Nếu những con số này không đáng tin cậy, người ta phải đặt câu hỏi tại sao Trung Quốc lại nỗ lực tạo ra những số liệu về cấy ghép.

“

Những cuộc điện thoại tới các bệnh viện Trung Quốc do đội ngũ của hai ông Kilgour và Matas thực hiện có lẽ là những bằng chứng cụ thể đầu tiên minh họa cho sự tồn tại và mục đích tạng cưỡng bức.

”

Trước năm 2013, các tù nhân bị hành quyết là nguồn nội tạng chính thức, nhưng không có sự gia tăng theo cấp số nhân về tội phạm hoặc án tử hình để giải thích cho sự gia tăng theo cấp số nhân về nội tạng và cấy ghép trước năm 2004, cũng như chương trình hiến tạng cộng đồng cho giới trẻ cũng không phải là lời giải thích hợp lý cho sự gia tăng số lượng người hiến tạng vượt quá các chương trình hiến tạng khác với hệ số 200 vào năm 2017.

Nếu số lượng cấy ghép của Trung Quốc thực sự là chính xác, điều này sẽ đặt ra những

câu hỏi khác về chương trình hiến tạng. Nếu chương trình hiến tạng của Trung Quốc thực sự mang lại số lượng người hiến tạng nhiều gấp 200 lần so với các nước khác trong năm 2017, thì làm thế nào Trung Quốc đạt được những con số này? Làm thế nào chương trình hiến tạng của nước này có thể huy động số lượng người hiến tạng nhiều gấp 200 lần so với các nước khác? Nếu những con số này là chính xác thì người ta sẽ phải hỏi liệu việc ghi danh hiến tạng là tự nguyện hay bị ép buộc dưới bất kỳ hình thức nào? Với truyền thống miễn cưỡng hiến tạng ở Trung Quốc và sự nghi ngờ của công chúng về ý định của chính phủ, việc ghi danh hiến tạng tăng đột ngột là không hợp lý.

Chúng ta chắc chắn rằng số những người hiến tạng ghi danh đã bị thổi phồng. Vậy nội tạng lấy từ đâu mà được minh oan thông qua chương trình hiến tạng.

Trong quá trình tìm kiếm những lời giải thích khác cho việc cung cấp nội tạng, lời khai của các nạn nhân tiềm năng trở nên quan trọng. Lời khai của các tù nhân lương tâm Pháp Luân Công dễ bị tổn thương và bị bức hại cung cấp những hiểu biết sâu sắc.

Khi xem xét các nguồn nội tạng thay thế, một lần nữa chúng tôi nhận thấy những tình huống không hợp lý: Tại sao hàng ngàn học viên Pháp Luân Công lại làm chứng rằng họ đã được khám sức khỏe hoặc xét nghiệm máu đồng thời bị tra tấn và không bao giờ được điều trị bệnh gì? Khám sức khỏe và xét nghiệm máu là những thủ tục tốn kém. Trong 23 năm, những chi phí đó hẳn là rất nhiều. Tại sao người ta lại đầu tư hàng triệu dollar vào việc khám sức khỏe và xét nghiệm máu cho một

cộng đồng vốn đã bị đối xử tàn bạo, bị tra tấn và bị sát hại.

Mặc dù không thể suy luận rằng những chi phí này được chi trả cho mục đích thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công, nhưng người ta có thể thừa nhận rằng việc thu hoạch nội tạng từ Pháp Luân Công hoặc bất kỳ tù nhân lương tâm nào khác nhằm mục đích bán nội tạng cho các ca phẫu thuật cấy ghép sẽ là một lời giải thích hợp lý. Công bằng mà nói thì chi phí khám sức khỏe, xét nghiệm nước tiểu và máu sẽ được chính quyền hoặc các nhà tù chi trả, điều này chứng tỏ ĐCSTQ có liên quan và tài trợ cho hoạt động thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

“

Mặc dù không thể suy luận rằng những chi phí này được chi trả cho mục đích thu hoạch nội tạng từ các học viên Pháp Luân Công, nhưng người ta có thể thừa nhận rằng việc thu hoạch nội tạng từ Pháp Luân Công hoặc bất kỳ tù nhân lương tâm nào khác nhằm mục đích bán nội tạng cho các ca phẫu thuật cấy ghép sẽ là một lời giải thích hợp lý.

”

8. Kết luận

Bằng cách xem xét tất cả các bằng chứng khác nhau, dù chúng có thể xuất hiện rất nhỏ và không đáng kể, bản chất của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công của Trung Quốc một cách có hệ thống và có tổ chức trở nên rõ ràng. Những gì bắt đầu như một chuỗi cung cấp nội tạng được che giấu để thúc đẩy cơ sở hạ tầng cấy ghép đang phát triển của Trung Quốc sau năm 1999 đã trở thành trách nhiệm của ĐCSTQ.

Thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ người sống, tức là sát hại những người vô tội một cách có hệ thống để lấy nội tạng của họ, là một tội ác phản nhân loại, và trong trường hợp Pháp Luân Công, đó là một cuộc diệt chủng lạnh. Theo định nghĩa và sự đồng thuận, những tội ác này không phải là vấn đề nội bộ của một quốc gia, bất kể các yêu sách về chủ quyền. Tội ác phản nhân loại và diệt chủng gây tổn hại cho cộng đồng toàn cầu của chúng ta và gây ra mối đe dọa cho nhân loại. Mọi người đều nên quan tâm đến việc tìm hiểu về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức và giúp ngăn chặn.

ĐCSTQ, kiểm soát chính quyền Trung Quốc, đã vũ khí hóa việc cấy ghép y học bằng cách sử dụng các bác sĩ y khoa để thực hiện việc sát hại các học viên Pháp Luân Công. Việc hành quyết những người bất đồng chính kiến đã chuyển từ các quảng trường công cộng sang các phòng phẫu thuật bí mật. Trong khi các nhân viên được trả thêm tiền để tham gia vào việc cấy ghép thì động cơ của chính quyền Trung Quốc lại khác: Họ sử dụng lợi nhuận từ thị trường cấy ghép để lôi kéo các bác sĩ tiếp tục lạm dụng cấy ghép, nhưng động cơ thực sự của ĐCSTQ là bịt miệng các học viên Pháp Luân Công và hủy hoại họ. Bằng cách tiết lộ động cơ thực sự của thủ phạm, chúng ta có thể nhận ra cách hiệu quả nhất để chấm dứt tội ác phản nhân loại này. Nếu bịt miệng Pháp Luân Công là mục tiêu hàng đầu của ĐCSTQ, và sát hại các học viên

bằng cách thu hoạch nội tạng cưỡng bức là giải pháp cuối cùng trong nghị trình này, thì điều ngược lại sẽ đúng: chúng ta lên tiếng cho Pháp Luân Công và giúp đỡ họ bằng cách thông tin cho công chúng về môn tu luyện tâm linh xoay quanh các nguyên lý chân, thiện và nhẫn của họ, sẽ là cách mạnh mẽ nhất để phủ nhận mục đích của ĐCSTQ đằng sau việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Nếu cái chết của mỗi học viên Pháp Luân Công do bị thu hoạch nội tạng cưỡng bức được 10 người trở lên tìm hiểu về cuộc bức hại và môn tu luyện này, thì nỗ lực bịt miệng và xóa sổ họ của ĐCSTQ sẽ bị đảo ngược và trở nên phi lý.

Những nỗ lực trước đây của các nhà lập pháp nhân hậu nhằm thông qua các kiến nghị và nghị quyết đã giúp nâng cao nhận thức nhưng không có tác dụng ngăn chặn chính quyền Trung Quốc thực hiện việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Đảo ngược kế hoạch của ĐCSTQ nhằm bịt miệng Pháp Luân Công, thông qua một phong trào lên tiếng một cách công khai về họ, sẽ mang lại cho tất cả chúng ta một công cụ để đứng lên chống lại nạn diệt chủng lạnh này và chấm dứt nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức. Cách tiếp cận này giúp ích cho tất cả các tù nhân lương tâm đang bị thu hoạch nội tạng cưỡng bức.

Hãy hành động ngay hôm nay. Hãy cứu lấy một mạng sống ngay hôm nay.

Hãy cam kết nói với 10 người bạn hoặc đồng nghiệp về Pháp Luân Công và việc thực hành chân, thiện, và nhẫn ngày nay.

Điều này sẽ khiến cho nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức chấm dứt.

“ Bằng cách xem xét tất cả các bằng chứng khác nhau, dù có thể xuất hiện rất nhỏ và không đáng kể, thì bản chất có hệ thống và có tổ chức của nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công của Trung Quốc trở nên rõ ràng. Những gì bắt đầu như một chuỗi cung cấp nội tạng được che giấu để thúc đẩy cơ sở hạ tầng cấy ghép đang phát triển của Trung Quốc sau năm 1999 đã trở thành trách nhiệm đối với ĐCSTQ. ”

9. Những tuyên bố công khai và ấn phẩm học thuật đáng chú ý

Tuyên bố công khai đáng chú ý

Kể từ khi tin tức về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các học viên Pháp Luân Công còn sống lần đầu tiên được đưa ra vào năm 2006, công chúng đã chú ý đến tội ác phản nhân loại này. Các chính phủ ở các cấp, từ chính quyền địa phương đến quốc hội, đều đã ban hành các tuyên bố, nghị quyết và luật pháp.

Hai trong số những tuyên bố đáng chú ý nhất của quốc hội đã được thông qua vào năm 2016: Nghị quyết Hạ viện 343 của Quốc hội Hoa Kỳ và Tuyên bố bằng văn bản 48 của Nghị viện Âu Châu.

Độc Dự luật 1154
của Hạ viện Hoa Kỳ

Một năm trước, Đài Loan đã thông qua luật buôn bán nội tạng. Tháng 06/2021, 12 chuyên gia nhân quyền của Liên hợp quốc, trong đó có 8 Báo cáo viên đặc biệt, đã bày tỏ mối lo ngại của họ về việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức từ các tù nhân lương tâm ở Trung Quốc trong một tuyên bố công khai.

Năm 2022, Quốc hội Canada đã thông qua S-223, một bộ luật quan trọng có tầm ảnh hưởng ra ngoài lãnh thổ.

Năm 2023, Hạ viện Hoa Kỳ đã thông qua dự luật H.R.1154 với số phiếu gần như tuyệt đối.

Dự luật này, Đạo luật Ngăn chặn Thu hoạch Nội tạng Cưỡng bức năm 2023, sẽ “quy trách nhiệm cho những người liên quan, kể cả các đảng viên Đảng Cộng sản Trung Quốc, trong việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức và buôn bán người vì mục đích lấy nội tạng”.

Đây là một danh sách không đầy đủ, vì nhiều bước lập pháp khác đã được thực hiện. Các hiệp hội trong ngành y tế cũng đã cảnh giác trước các hoạt động thu hoạch nội tạng phi đạo đức ở Trung Quốc và một số hiệp hội đã phản ứng với tinh thần trách nhiệm thích đáng.

Hiệp hội Y khoa Thế giới (WMA) đã thông qua các tuyên bố quan trọng truyền đạt các nguyên tắc hướng dẫn, chẳng hạn như Tuyên bố của WMA về Hiến tặng Nội tạng và Mô và Quy tắc Đạo đức Y tế Quốc tế của WMA.

Read the WMA
Statement on Organ
and Tissue Donation

Tổ chức Y tế Thế giới đã thông qua 11 Nguyên tắc Hướng dẫn về Cấy ghép Tế bào, Mô và Nội tạng Người.

Tháng 09/2021, một nhóm gồm 5 tổ chức phi chính phủ đã đồng tổ chức Hội nghị Thượng đỉnh Thế giới về Chống và Ngăn chặn nạn Thu hoạch Nội tạng Cưỡng bức và đưa ra Tuyên bố Toàn cầu nói rõ tội ác này.

Năm 2022, Hiệp hội Ghép tim và Phổi Quốc tế (ISHLT) đã công bố một trong những tuyên bố mạnh mẽ nhất của một hiệp hội y tế cho đến nay, thông báo rằng họ sẽ không công bố dữ liệu hoặc cho phép đưa dữ liệu vào các hội nghị từ Trung Quốc về cấy ghép nội tạng nữa.

Đạo luật Ngăn chặn Thu hoạch Nội tạng Cưỡng bức năm 2023 sẽ ‘quy trách nhiệm cho những người liên quan, kể cả các đảng viên Đảng Cộng sản Trung Quốc, trong việc thu hoạch nội tạng cưỡng bức và buôn bán người vì mục đích lấy nội tạng.’

Các bác sĩ y khoa và các chuyên gia khác liên quan đến ngành y tế cũng đã lên tiếng về nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức ở Trung Quốc. Họ đã đầu tư rất nhiều thời gian và công sức vào việc tiến hành nghiên cứu và xuất bản các bài báo học thuật nhằm nâng cao nhận thức về tội ác cấy ghép tạng của Trung Quốc và bảo vệ sự liêm chính của ngành y tế.

Quá thực, việc nâng cao nhận thức, cứu sống và bảo vệ những người trong và ngoài Trung Quốc, những người vô tình là người ngoài cuộc hoặc thậm chí là đồng phạm với nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức là vô cùng quan trọng trong việc giúp chấm dứt tội ác này.

9. Những tuyên bố công khai và ấn phẩm học thuật đáng chú ý

Những người vạch trần những vụ sát nhân hàng loạt này đã thể hiện dũng khí và lòng trắc ẩn to lớn. Người ta cần nhớ rằng các tác giả của những tuyên bố công khai và các bài báo chuyên môn này, cũng như những người soạn thảo luật nhằm giải quyết nạn thu hoạch nội tạng cưỡng bức đều phải chịu các áp lực và yêu cầu của một thế lực toàn trị.

Đọc Tuyên bố của Hiệp hội quốc tế về ghép tim và phổi

Các ấn phẩm học thuật đáng chú ý

- 1 . Allison KC, Caplan A, Shapiro ME, Els C, Paul NW, Li H . Historical development and current status of organ procurement from death-row prisoners in China . *BMC Med*
- 2 . Allison KC, Paul NW, Shapiro ME, Els C, Li H . China’s semantic trick with prisoner organs . *BMJ blog* 2015 Oct 8 . [<http://blogs.bmj.com/bmj/2015/10/08/chinas-semantic-trick-with-prisoner-organs/>]
- 3 . Ambagtsheer F, de Jong J, Bramer WM, Weimar W . On patients who purchase organ transplants abroad . *Am J Transplant* . 2016;16:2800–2815 .
- 4 . Caplan A . The use of prisoners as sources of organs—an ethically dubious practice . *Am J Bioeth* . 2011;11(10):1-5 .
- 5 . Cheung M, Trey T, Matas D, An R . Cold genocide: Falun Gong in China . *Genocide Studies and Prevention: An International Journal* . 2018;Vol .12:Iss .1:38-62 . [<http://scholarcommons.usf.edu/gsp/vol12/iss1/6>] .
- 6 . Danovitch GM, Shapiro ME, Lavee J . The use of executed prisoners as a source of organ transplants in China must stop . *Am J Transplant* . 2011;11:426-8 .
- 7 . Gill J, Madhira BR, Gjertson D, Lipshutz G, Cecka JM, Pham PT, Wilkinson A, Bunnapradist S, Danovitch GM . Transplant tourism in the United States: a single-center experience . *Clin J Am Soc Nephrol* . 2008;3(6):1820–1828 .
- 8 . Holm AM, Fedson S, Courtwright A, Olland A, Bryce K, Kanwar M, Sweet S, Egan T, Lavee J . International Society for Heart and Lung Transplantation statement on transplant ethics . *Journal of Heart and Lung Transplantation* . 2022;Vol .41,Iss .10,1307-1308 .
- 9 . Lavee J, West LJ . A call for a policy change regarding publications based on transplantation of organs from executed prisoners . *J Heart Lung Transplant* . April 2012 . Editorial .
- 10 . Li H, Shapiro ME, Els C, et al . Organ transplantation in China: Concerns remain . *Lancet* . 2015;385(9971):855-6 .
- 11 . Merion RM, Barnes AD, Lin M, Ashby VB, McBride V, Ortiz-Rios E, Welch JC, Levine GN, Port FK, Burdick J . Transplants in foreign countries among patients removed from the U .S . transplant waiting list . *Am J Transplant* . 2008;8(Part2):988–996 .

- 12 . Paul NW, Caplan A, Shapiro ME, Els C, Allison KC, Li H . Human rights violations in organ procurement practices in China . *BMC Medical Ethics* . 2017;18:11 .
- 13 . Paul NW, Caplan A, Shapiro ME, Els C, Allison KC, Li H . Determination of death in execution by lethal injection in China . *Cambridge Quarterly of Healthcare Ethics* . 2018;27,459–466 .
- 14 . Robertson MP, Hinde RL, Lavee J . Analysis of official deceased organ donation data casts doubt on the credibility of China’s organ transplant reform . *BMC Medical Ethics* . 2019;20:79 .
- 15 . Robertson MP, Lavee J . Execution by organ procurement: breaching the dead donor rule in China . *Am J Transplant* . 2022;22:1804–1812 .
- 16 . Rogers WA, Robertson MP, Lavee J . Engaging with China on organ transplantation . *BMJ* . 2017;356:j665 .
- 17 . Rogers WA, Trey T, Fiatarone Singh M, Bridgett M, Bramstedt KA, Lavee J . Smoke and mirrors: unanswered questions and misleading statements obscure the truth about organ sources in China . *J Med Ethics* . 2016;0:1–2 .
- 18 . Sharif A, Fiatarone Singh M, Trey T, Lavee J . Organ procurement from executed prisoners in China . *Am J Transplant* . 2014;14:2246–2252 .
- 19 . Šučur A, Gajović S . Nobel Peace Prize nomination for Doctors Against Forced Organ Harvesting (DAFOH) – a recognition of upholding ethical practices in medicine . *Croat Med J* . 2016;57:219-22
- 20 . Trey T, Matas D . State-organized criminal forced organ harvesting . *Journal of Trafficking and Human Exploitation* . 2017;Vol .1,NR .2,175-186 .
- 21 . Trey T, Sharif A, Schwarz A, Fiatarone Singh M, Lavee J . Transplant medicine in China: need for transparency and international scrutiny remains . *Am J Transplant* . 2016;16:3115–3120 .

Endnotes

- 1 https://www.theepochtimes.com/chinese-hospital-gives-away-20-free-organ-transplants_1728520.html
- 2 https://www.upholdjustice.org/node/264#_edn25
- 3 <https://archive.is/e4xOm> (<https://nationalpost.com/news/world/canadian-gets-kidney-in-china-after-three-days-sparking-fears-beijing-still-harvests-organs-of-executed-prisoners>)
- 4 http://www.chinadaily.com.cn/china/2009-08/26/content_8616938.htm
- 5 <https://www.theguardian.com/world/2009/aug/26/china-organ-donation-prisoners>
- 6 https://www.hrw.org/reports/1994/china1/china_948.htm#_1_21
- 7 <https://www.govinfo.gov/content/pkg/CRECB-2001-pt10/html/CRECB-2001-pt10-Pg13682-2.htm>
- 8 <https://en.minghui.org/html/articles/2021/8/9/194526.html>
- 9 https://www.theepochtimes.com/chinese-refugee-once-kept-like-an-animal-for-harvest_1258200.htm
- 10 <https://en.minghui.org/html/articles/2022/12/2/205003.html>

